

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY

பரங்குஸ திருஅவதார னு
5110
விரோதி னு ஆனி
19, 3-7-2009
க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 3

பக்கம்

பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(1-4)	1-04
பெரியாழ்வார் சிந்தனைகள்		05-10
மநுஸ்ம்ருதி	(6-9)	11-14
நம்மாழ்வார் திருமஞ்ஜநக்கட்டியங்கள்	(4-5)	15-16
ஸ்ரீயதிபதிநசர்யா	(5-6)	17-18
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை		19-20
யதிராஜவிம்ஸதி உரை	(49-52)	21-24
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	(9-12)	25-28
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்/விவரணம்	(25-28)	29-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(105-112)	33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(105-112)	41-48

ஆழ்வார்திருநகரி உய்யக்கொண்டார்,

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸந்நிதி மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம்

நமது பூர்வாசார்யர்களில், அருளிச்செயலிலுண்டான ஈடுபாடு தோற்றும்படியான திருநாமமுடைய ஆசார்யர்கள் உய்யக்கொண்டாரும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளையுமாவர். ஓராண்வழி குருபரம்பரையில் இவ்விரு ஆசார்யர்களும் பூர்வஸிகையினராவர். உய்யக் கொண்டார் 'நாத₂புவே வ்யவஸ்தி₂தம்' என்று ப்ரதமாசார்யரான நாதமுனிகளின் நினைவில் எப்போதும் நிலைநின்றவர். திருவாய்மொழிப்பிள்ளை "சீருற்ற செஞ்சொல் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை செம்முகமும் தாருற்ற மார்பும் தளிர்ரேய் பதங்களும் தம்மனத்துப் பூரித்துவாழும் மணவாளமாமுனி" என்கிறபடியே சரமாசார்யரான மாமுனிகளின் திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் குடிகொண்டு இருந்தவர். ப்ரமாணமாகிற அருளிச்செயலைக் காத்தவர் உய்யக்கொண்டார். ப்ரமாதாவான ஆழ்வாரைக் காத்தவர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பை பன்னீராயிரம் உரு அநுஸந்தித்து ஆழ்வாரிடமிருந்து நாலாயிரத்தையும் பெற்றார். திருவெள்ளறைப் புண்டரீகாக்ஷர் குருகைக் காவலப்பனைப்போலே யோகரஹஸ்யமே போதும் என்றிருந்திருந்தால், நாதமுனிகள் ஆழ்வாரிடமிருந்து பெற்ற திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை நாம் நிச்சயமாக இழந்தேயிருப்போம். 'நாம் மட்டும் எம்பெருமானை அடைந்தால் போதுமா, இவ்வலகத்தார் வாழவேண்டாமா' என்று கருதி, பிற்பட்ட காலத்திலுள்ள நம் போன்றோரும் உஜ்ஜீவனத்தை அடையவேண்டும் என்ற பரந்த மனப்பான்மையோடு திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களே தமக்கு வேண்டும் என்றார் புண்டரீகாக்ஷர். இது கேட்ட நாதமுனிகள் "நீரே! உலகத்தையும், உலகத்தையுடையவனான எம்பெருமானையும் அருளிச்செயல்களையும் உய்யக்கொண்டவர். உம்மாலேயே தமிழ்மறைகள் உலகெங்கும் பரவி அனைவரையும் உய்விக்கப்போகின்றன. இன்று முதல் நீர் உய்யக்கொண்டார் என்ற திருநாமத்தாலே விளங்கக்கடவீர்" என்றார். உய்யக்

தொடர்ச்சி அட்டை பக்கம் 3இல்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸூரயே நம:

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

பரந்த ரஹஸ்யத்தின் எளியநடைவிவரணம்

(ஸுதர்ஸனர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி)

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுந ஸூநவே

யத்தகடாக்ஷகலக்ஷ்யாணம் ஸூலப₄ஸ் ஸ்ரீத₄ரஸ் ஸத₃||

(எவருடைய கடைக்கண்ணோக்குக்கு இலக்கானவர்களுக்கு லக்ஷ்மீ நாதன் எப்போதும் அடைதற்கு எளியவனாய் இருப்பானோ, அத்தகையவரும் யாமுநதேஸிகருடைய குமாரரும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்னும் திருநாமமுடைய வருமான பெரியவாச்சான்பிள்ளையை வணங்குகிறேன்.)

அவதாரிகா விவரணம்

பரந்தரஹஸ்யம் திருமந்திரம், த்₃வயம், சரமஸ்லோகம், என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் விவரணமாக அமைந்தது. இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் ஆத்மாவினுடைய பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்திய மோக்ஷாபாயத்திலே ருசியுடையவனாயிருக்கும் ஒரு சேதநனுக்கு விரும்பக்கத்தக்கதாய், பொருத்தமானதாயுள்ள உபாயத்தையும், அவனால் அடையத்தக்க ப்ராப்யமாகிற உபேயத்தையும் தனித்தனியே அறிவிக்கின்றன. இந்த அதிகாரி பலவித₄மான தகுதிகளை உடையவனாயிருக்க வேண்டும். அவையாவன:- 1.வேத₃த்துக்குப் புறம்பான ஸாங்க்₂யம், யோக₃ம், பௌத்த₃ம், ஜைனம் முதலான மதங்களில் ஈடுபாடில்லாமை.

2. குற்றமற்ற வேத₃த்தையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கை.

3. அந்த வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பவையாய், இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டி வைக்கும் தாழ்ந்தபயன்களான ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றையும், அவற்றை அடைவதற்குரிய ஸாத₄னங்களையும் விளக்கும் பூர்வப₄ாக₃மாகிற கர்மகாண்ட₃த்தில், மோக்ஷத்தை அடைவதற்குரிய விளக்கங்கள் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஜூலை 2009

கூறப்படாததால் பயனில்லாமையாலே உத்தரப₄க₃மாகிற ஜ்ஞான காண்ட₃ம் எனப்படும் உபநிஷத்துக்களில் ஈடுபட்டிருக்கை.

4. அந்த உபநிஷத்துக்களில் ஐஸ்வர்யமாகிற புருஷார்த்தத்தைக் காட்டிலும், நித்யமாயிருக்கை, துன்பம் கலவாமலிருக்கை முதலானவற்றாலே சிறிது சிறப்புடைய ஆத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யத்திலும், அதற்கு ஸாத₄நமான ஜ்ஞானயோக₃த்தையும் கைவிட்டு, அந்த ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைப் போலல்லாமல் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததான ப₄க₃வத்தைக்கர்யரூபமான மோக்ஷத்திலே விருப்பமுடையவரையிருக்கை.

5. அந்த எம்பெருமானே அடைவதற்கு ஸாத₄நமான கர்மயோக₃ம், ஜ்ஞான யோக₃ம், ப₄க்தியோக₃ம் முதலானவை செய்தற்கரியவையாய், ஆத்மாவினுடைய பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டவையாய், மற்றும் பல குறைகளையுடையவையாய் இருக்கையாலே, அவற்றை அநுஷ்டிக்க விரும்பாமல், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தவையாய் 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் நினைவாயிருக்கும் ஸரணுக₃தியிலே விருப்பமுடையவரையிருக்கை.

இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் உபாயத்தையும், உபேயத்தையும் சொல்லுகின்றனவென்றால் - அவற்றில் ஒன்றை அறிவதே போதுமாயிருக்க, மூன்றையும் அறியவேண்டுமென்று சொல்லுவது ஏன் எனில்; சிறந்ததை அறியவிரும்புகிறவன் அச்சிறந்த அர்த்தத்தை அறிந்து, அதில் ஊன்றியிருப்பதற்கு, பல ப்ரமாணங்கள் இருந்தால் தான் அவனுக்கு அவ்விஷயத்தில் உறுதிவிளையும். மேலும் இந்த மூன்று ப்ரமாணங்களும் ஒவ்வொரு வகையில் உபாயோபேயங்களை விளக்குகின்றனவாகையாலே, மூன்று ரஹஸ்யங்களும் அறியத்தக்கவை ஆகின்றன.

அதில் முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரம்

ருசோ யஜுமஷி ஸாமாநி ததை₂வாத₂ர்வணாநி ச

ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த₂ம் யச்சாந்யத₃பி வாங்மயம்||

(வ்ருத்₃த₄ஹாரீத ஸ்ம்ருதி 6-48)

(ருக், யஜுஸ், ஸாம, அத₂ர்வண வேத₃ங்களும் அவற்றை விளக்கும் ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களும் ஆகிய அனைத்தும் அஷ்டாக்ஷரத்தில் அடங்கியுள்ளன.) என்று எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் சுருக்கமாகையாலே, ஸாஸ்த்ரவழியிலே ப்ரமாணமாகின்றது. இந்த மந்த்ரம் ஸாஸ்த்ர முறையிலே ப்ரமாணமாகின்றதாகில், இதில் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேயங்களை

விளக்கும் மற்றும் சில ஸாஸ்திர வாக்யங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு விடலாமே. இத்திருமந்திரமே ஸாஸ்திரமுறையில் ப்ரமாணமென்று ஏன் கொள்ளவேண்டும் என்னில்;

அந்த ஸாஸ்திர வாக்யங்களைக் கொண்டு உபாயோபேயங்களை நிர்ணயிக்கப் பார்த்தால், அவை வேதத்தின் பூர்வப₄ாக₃த்திலே உள்ளவையானால் பூர்வமீமாம்ஸையில் ஸகலஸாகாப்ரத்யயந்யாயம் என்று சொல்லப்பட்ட ந்யாயத்தைக் கொண்டு அர்த்த₂த்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியுள்ளது. உத்தரப₄ாக₃மான உபநிஷத்திலே உள்ளவையானால் உத்தரமீமாம்ஸையாகிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸகல வேத₃ாந்தப்ரத்யயந்யாயம் என்னும் ந்யாயத்தைக் கொண்டு அர்த்த₂த்தை நிர்ணயம் பண்ணவேண்டியது.

இவ்விரண்டில் ஸகலஸாக₂ாப்ரத்யயந்யாயமாவது - ஒருவாக்யத்திலே ஓர் அர்த்த₂த்தைச் சொல்லும்போது, அதனுடைய அங்கும், உபாங்கும் முதலானவற்றை பூர்ணமாக அறிவதற்காக, மற்ற ஸாகைகளில் அனைத்திலுமுள்ள வாக்யங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களையும் அறிந்து, அந்த அர்த்த₂ங்களில் பரஸ்பரம் உண்டாகும் முரண்பாடுகளையும் நீக்கி, தாம் நிர்ணயிக்கவிரும்பும் ப்ரத₄ாந்த்தோடு சேரக்கூடிய அங்க₃ங்களை சேர்க்கையேயாகும். இது அல்பஸக்தியையுடைய சேதநர்களால் செய்துமுடிக்கக்கூடியதன்று. அதைப்போலவே ஸகல வேத₃ாந்தப்ரத்யயந்யாயமாவது - ஒரு உபநிஷத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓர் அர்த்த₂த்தைச் சொன்னால், மற்ற உபநிஷத் வாக்யங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றி அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களுக்கு, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடில்லாதபடி விஷயங்களைப் பிரித்து, தான் விரும்பும் அர்த்த₂த்தோடு மற்ற வேத₃ாந்தவாக்யங்களின் அர்த்த₂த்தையும் பொருந்தவிடுகையேயாகும்.

ஆக, ஸாஸ்திரங்களைக் கொண்டு உபாயோபேயங்களை நிர்ணயிப்பதற்கு, இந்த இரண்டு ந்யாயங்களும் தேவையாயுள்ளன. அது செயற்கரிய செயலாகும். ஸாஸ்திரத்திலுள்ள ஒரு வாக்யத்தை மட்டும் கொண்டு உபாயோபேயங்களை நிர்ணயம் செய்வது இயலாத காரியமாகும். ஆகையால் 'ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி' என்று முன் எடுத்த வாக்யத்தில் சொன்னபடியே எல்லா ஸாஸ்திரங்களின் ஸாரமாக இருப்பதன்மூலம் ப்ரமாணமாகத் தேறுவதாய், வைதிகரான அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இந்தத் திருமந்திரத்திலே சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂த்துக்கு, அத்தகைய இடர்ப்பாடுகள்

இல்லாமையால், இம்மந்த்ரமே வேறு எதையும் எதிர்பாராத ப்ரமாணமாகத் தக்கது.

இப்படி மிக உறுதியாக வேத₃மாகிற ப்ரமாணத்தில் திருமந்த்ரம் ஸித்₃தி₄த்ததாகிலும், அது நல்லோர்களின் ஆசாரத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதா னால் தான், ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். இவ்விஷயம் “யே தத்ர ப்₃ராஹ்மண: ஸம்மர்ஸிந: யுக்தா ஆயுக்தா, அலூக்ஷா த₄ர்மகாமா: ஸ்யு: யத₂ா தே தேஷு வர்த்தேரந்த₂ா தேஷு வர்த்தே₂ா: யத₂ா தே தத்ர வர்த்தேரந்-த₂ா தத்ர வர்த்தே₂ா:” (தை.ஸிக்ஷா-11) (ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்களாய், ஸாஸ்த்ரலோகங்களை அறிந்தவர்களாய், காமக்ரோத₄ாதி₃களற்றவர்களாய், அறத்தில் விருப்பமுள்ளவரான வைதி₃கர்கள் நடக்கிற வழியிலே நீயும் நடப்பாயாக.) முதலான வாக்கியங்களில் ஸிஷ்யன் செய்யவேண்டியவைகளை நியமிக்குமிடத்திலே ‘ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் என்று சொல்லப்பட்டதாகையாலே, அஷ்டகா ஸ்ராத்தத்தில் (மாஸி மாதத்தில் க்ருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் செய்யும் ஸ்ராத்தம்) ச₂ாக₃பஸு₃வின் வபயை ஹோமம் பண்ணுவது ஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், நல்லோர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையாகையாலும், அநுஷ்டித்தால் ஸ்வரூப விரோத₄ம் ஏற்படும் என்று கொண்டிருக்கையாலும், ‘நல்லோர்களின் ஒழுக்கத்தையே முக்₂யப்ரமாணமாக பூர்வமீமாம்ஸகர் கூறியிருக்கையாலும், எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் சுருக்கமான திருமந்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂த்துக்கு, நல்லோர்களின் ஒழுக்கம் தேவையாயிருக்கையாலே, இந்த அர்த்த₂த்துக்கு நல்லோர்களின் ஒழுக்கத்தைக் காட்டுவதன் மூலம் ப்ரமாணமாகிறது த்₃வயமந்த்ரம். ஆக ஸாஸ்த்ரமுகே₂ந திருமந்த்ரம் ப்ரமாணமாகிறது என்றும், ஸிஷ்டாசாரத்தின் மூலம் த்₃வயம் ப்ரமாணமாகிறது என்றும் தேறுகிறது.

இப்படி த்₃வயமந்த்ரத்தை நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களாகிற நல்லோர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், அந்த அர்த்த₂த்துக்கு எம்பெருமானுடைய அங்கீகாரத்தைக் காட்டுவதன்மூலம் மூன்றாவது ரஹஸ்யமாகிற சரமஸ்லோகம் ப்ரமாணமாகிறது. இதற்கு மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. ஸாஸ்த்ரங்களாலும் ஸித்₃தி₄த்து, நல்லோர்களின் அநுஷ்ட₂ாந்த் தாலும் ஸித்₃தி₄க்கும் அர்த்த₂ம் ஸரணமடையத்தக்கவனான எம்பெருமானாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகத்தானேயிருக்கும். அதனால் அந்த எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டான் என்பதற்கு தனியாகவொரு ப்ரமாணம் வேண்டுமோ? என்பது அவ்வாக்கேபம். அதற்கு பதில் பின்வருமாறு;

வாழ்க்கை நெறி பெரியாழ்வாரின் சிந்தனைகள்

(பேராசிரியர் டாக்டர் ஸ்ரீ.உ.வே. இரா.அரங்கராஜன் ஸ்வாமியின் வானொலிப் பேருரை)

ஆழ்வார்கள் திருமாலின் திருவருளில் மூழ்கப்பெற்றவர்கள். எம்பெருமானுடைய பேரழகிலும், பெருங்குணங்களிலும் ஆழ்ந்தவர்கள். அவர்களில் வில்லிபுத்தூர் விஷ்ணுசித்தர் பொங்கும்பரிவினால் திருமாலுக்குப் பல்லாண்டிசைத்து மங்களாசாசனம் செய்தருளினார். “திருமாலே நானும் உனக்குப் பழுவடியேன்” என்ற ஞானம் கலங்கி, “காக்கும் இயல்வினன் கண்ணன்” என்பதை மறந்து ‘அவன் காத்தற்குரியோன்’ என்ற பிரேமை மீதுர்ந்து இறைவனுக்குப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மை பெற்றார். மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு இத்தகைய பரிவு அளவுபட்டிருக்க, இவர்க்கோ அஃது எதிர்பொங்கி மீதளிப்பத் திருப்பல்லாண்டாக மலர்ந்து சொல்மாலையாக அணிசெய்தது. அதனால் விட்டுசித்தர் ‘பெரியாழ்வாராக’ப் போற்றப்பெற்றார்.

பெரியாழ்வாருடைய தமிழ்மாலையை அணிந்த எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய தமிழ்மணம் கமழும் திருவுள்ளத்தையே தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு உறைந்தான். அவ்வாறு உறைகின்றபோதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலும் ஆழ்வார் தங்கியிருந்தார். இவ்வரிய அனுபவத்தை ஆழ்வாரே வெளியுலகிற்குச் சொல்கிறார். “உன்னைக் கொண்டு என்னுள்வைத்தேன் என்னையும் உன்னிலிட்டேன்” (பெரியாழ்.திரு 5-4-5). விஷ்ணுசித்தர் என்கிற திருநாமத்தின் விளக்கத்தை ஆழ்வாரே வெளியிட்ட அழகு கேண்மின்! விஷ்ணுவைச் சித்தத்தில் வைத்தவர் விஷ்ணுசித்தர். விஷ்ணுவின் சித்தத்தில் வைக்கப்பெற்றவர் விஷ்ணுசித்தர் என்ற இருபொருள் விரிவை ஆழ்வார் தமிழ்த்தொடராக விளக்கியருளினார்.

பெரியாழ்வார் தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடியதோடு அமையவில்லை. உணவுக்கும் உடைக்கும் உறைவிடத்திற்கும் ஓடித்திரியும் உலகினரையும் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்ள ஆர்வமுற்றார். உலகினர் இறையுணர்வு சிறிதுமின்றி வாயுணர்வின் மாக்களாகவே உழல்வதைக் கண்டார். அவர்கள் கூழுக்கே ஆட்பட்டுத் தலைந்தனர். அவர்களை வாழாட்டவர்களாக மாற்றப் பெரியாழ்வார் அழைப்புவிடுத்தார்.

இறையுணர்வும் இறைவனுக்குச் செய்யும் அடிமைத்தொழில்களுமே உண்மையான வாழ்வு என்றும், அவ்வாழ்வுக்கு ஆட்படுவதே அமைதியளிக்கும் என்றும் உபதேசத்தைத் தொடங்கினார். “வாழாட்டிட்டு நின்றீர் உள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்று அவர்களை அழைக்கிறார். “வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்பதால் இறைவனதருளால் கிடைக்கப்பெற்ற உடலை வருத்தி உழைப்பினைப் பெருக்கித் தொண்டாற்றும் உயர்நெறியே வாழ்க்கையின் ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்—ஜூலை 2009

உண்மைநெறி என்று வலியுறுத்தினார். தாமும் அவ்வாறே கடைப்பிடித்து வாழ்ந்துகாட்டினார். வேத வேதாந்தங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் தத்துவ நூல்களிலும் பேரறிவாளராய்த் திகழ்ந்த பெரியாழ்வார் உடல் உழைத்துப் பூங்காவனம் உண்டாக்கினார். மலர்ச்செடிகளைப் பயிரிட்டார். பாத்தி கட்டினார். களையெடுத்தார். நீர் பாய்ச்சினார். பூத்துக்குலுங்கிய மலர்களை மாலைகளாகத் தொடுத்தார். வில்லிபுத்தூரில் உறையும் வடபெருங்கோவிலுடையானுக்கு அணிவித்து அவனை மகிழ்ச்செய்து இவ்வாறு தொண்டுகள் செய்தார். மின்னுநூல் விட்டுசித்தருக்குத் தனை வெட்டும் கருவியும், பூக்குடையும் தொண்டின் அடையாளங்களாக எப்போதும் அணிசெய்தன. தம்மைப்போலவே திருக்கோயில்களில் 'மண்ணும் மணமும்' சுமந்து திருவிழாக்களில் தொண்டுகள் செய்யுமாறு உலகமக்களை, குலம் பாராது இனம் கருதாது அனைவரையும் அழைக்கிறார். மண் கொள்வது என்றால், பெருவிழாவின் தொடக்கத்தில் திருமுனைத் திருநாளுக்கு மண் எடுத்துச் சுமப்பதாகும்; மணம் கொள்வது என்றால் நறுமணப் பொருள்களை ஏந்தியும், மற்றும் பலவாறும் தொண்டு செய்வதாகும்.

தொண்டர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை; இயற்றப்படும் தொண்டுகளிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லை. திருமாலுக்குத் தொண்டுபூண்ட ஒரே குலத்தைப் பெரியாழ்வார் காண்கிறார். "தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம் சொல்லிப் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு என்மினே" என்று தொண்டக் குலத்தினரை ஆழ்வார் அறிமுகப் படுத்துகிறார். கல்வியாலும், செல்வத்தாலும், குடிப்பிறப்பாலும் பிளவுபட்டுக்கிடந்த பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து ஓர் குலமாகக் கூடுமாறு கூவி அழைக்கிறார். கூடுவதற்கு மனம் ஒன்றே போதுமானது. வேறு தகுதிகள் தேடவேண்டாம்.

"கூடும் மனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்து ஒல்லைக் கூடுமினே" என்று விரைவாகக் கூடுமாறு வேண்டுகிறார். கூடுவதற்கு முன்பாகத் தாமாகவே படைத்துக் கொண்டு வரம்புகளை எல்லாம் ஒழித்துக்கட்டித் தொண்டர் சமுதாயத்தில் வந்து சேரவருமாறு அழைக்கிறார். தொண்டர் பெருமக்களின் உண்ணும் உணவிலும் உடுத்தும் உடையிலும் ஒப்பனைப் பொருளிலும் தெய்வசம்பந்தம் திகழவேண்டும். அதாவது எல்லாப்பொருள்களையும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணித்து அவனுடைய அருட்பிரசாதமாகவே அவற்றை அனுபவிக்கவேண்டும். 'உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு தொடுத்த துழாய் மலர் சூடிக்களைந்தன சூடும் இத்தொண்டகளோம்' என்று பெருமைப்படுகிறார் பெரியாழ்வார்.

தொண்டர்கள் வாழ்வில் அல்வழக்குகள் புகுரக்கூடாது. அல்வழக்குகள் யாவை? குலச்செருக்கும், ஆத்மசொரூபத்தை அறியாமையும் அல்வழக்குகள். ஆத்மசொரூபத்தை ஆராய்ந்தால் ஆத்மா திருமாலுக்கு உடைமை என்பது விளங்கும்; மேலும் நன்றாக ஆராய்ந்தால் ஆத்மா அடியார்களின் சொத்து என்பது தெளிவாகும். இத்தெளிவுதான் ஒரு தொண்டனுக்கு அணிகலன்! 'அல்வழக்கு¹ ஒன்றுமில்லா

அணிகோட்டியர்' என்று தொண்டர்களின் சமுதாயத்தைச் சிறப்பிக்கும் பெரியாழ்வார், தமக்கு வழிகாட்டியாக ஒரு தொண்டரையே பற்றியிருந்தார். அவரே செல்வநம்பி! “அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கன் செல்வனைப் போலே நானும் உனக்குப் பழுவடியேன்” என்பது பெரியாழ்வார் வாக்கு.

பெரியாழ்வார் சிந்தனைகள்-2

திருமகள்கேள்வனான எம்பெருமான் அடியாரை ஆட்கொள்ளவே ஆதியஞ்சோதி உருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்தான். கோசலை தன் குமரனாகவும், யசோதையின் இளங்கிங்கமாகவும் அவதரித்தான். கோசல கோகுல சராசரங்களை வீடுய்யச் செய்தான். அப்போது பிறவாத பின்னான வணங்கும் சோதியாக அவனே திருக்கோயில்களில் அர்ச்சாவதாரமாக எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவதாரப்பயன்களை முடித்துக்கொண்டு இராமபிரானும், கண்ணன் எம்பெருமானும் தன்னுடைச் சோதியான பரமபதம் சென்று சேர்ந்தனர். ஆயினும் ஆலயங்களில் என்றும் நின்று அருள்சுரக்கும் அர்ச்சாமூர்த்தியாக எம்பெருமான் விளங்குகிறான். ஆழ்வார்களின் கவியமுதத்தைப்பருகி உகப்போடு இனிது உறைகிறான். கவிபாடிய ஆழ்வாரின் மனக்கடலில் வாழ்வதற்காகப் பனிக்கடலான பாற்கடலைவிட்டு வில்லிபுத்தூருக்கு விரைந்தான். ஆழ்வார் மனத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டான்.

1. அடிக்குறிப்பு: வழக்கு - ந்யாயம். அல்வழக்கு - ந்யாயமற்றது. 1. இந்த தேஹமே ஆத்மா என்பது அல்வழக்கு, 2. தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்ற அறிவைப் பெற்றும், இந்த ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்பதை விடுத்து ஸ்வதந்தரன் என்பது அல்வழக்கு, 3. இந்த ஆத்மா அடிமை என்பதளவும் அறிந்து ஆனால் இந்த ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு மட்டும் அடிமை என்ற அறிவு இல்லாமல் மற்ற தேவதைகளுக்கும் அடிமை என்பது அல்வழக்கு, 4. இந்த ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமை, அடிமைக்குச்சேர அவன் ஒருவனுக்கே தொண்டு புரிவது ஸ்வரூபம். அவனிடம் தொண்டு செய்வதைத் தவிர வேறு பலன்களை யாசிப்பது அல்வழக்கு, 5. வேறு பலன்களை விரும்பாமல் அவனுக்கே தொண்டு செய்வதற்கு அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாக(சாதனமாக)ப் பற்றாமல், வேறு ஒரு சாதனத்தைப் பற்றி எம்பெருமானை அடைவது அல்வழக்கு, 6. அந்த எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் தொண்டு தன் ஆநந்தத்துக்கு என்பது அல்வழக்கு. எம்பெருமானிடம் வேறுபயனைக் கருதாது, அவனுக்குக்காகவே தொண்டு செய்தலையே பயனாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது பெரியாழ்வார் திருவுள்ளம். இதனை வலியுறுத்தவே வ்யாக்யாந சக்ரவர்த்தி யான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப்பாசுர வ்யாக்யாநத்தில் - “ஸேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது - பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷித்தவோபாதியிறே” என்றருளிச்செய்தார்.

-கி.ஆராவமுதன்.

பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து என்
 மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமணாள நம்பீ
 தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே என்றென்று
 உனக்கிடமாயிருக்க என்னை உனக்குரித்தாக்கினையே.

பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை மறந்துவிட்டு விட்டுசித்தரின் பொன்
 மனத்தை நாடி இடம்பிடித்தான் எம்பெருமான். “வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்
 துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகைகொண்டனையே” என்று
 மனமுருகிப் பாடுகிறார் பெரியாழ்வார். எம்பெருமானுக்கும் ஓர் ஆசை நிறைவேறியது.
 அவனுக்குப் புதியதோர் திருநாமம் ஆழ்வாரால் சூட்டப்பெற்றது. “விட்டுசித்தன்
 மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலன்” என்று. கோவலன் குடிபுகுந்ததால்
 பிராம்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினார்.
 இனி பெரியாழ்வார் மனத்தினுள் கோவலன் எவ்வாறு குடிபுகுந்தான் எனில்;
 ஆழ்வாருடைய திருவாயின் உள்புகுந்து நெஞ்சகம்பால் சேர்ந்தான். திருநாம
 சங்கீர்த்தனம் செய்த திருவாய் ஆதலால், திருமொழிகள் செப்பிய திருப்பவளம்
 ஆதலால் அவ்வாறு உட்புகுந்தான். அவனை உள்ளே இருத்திய செய்தியை ஆழ்வார்
 வெளியிடுகிறார் – “கடல்கடைந்து அமுதம் கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாற்போல்
 உடலுருகி வாய்திறந்துமடுத்து உன்னை நிறைத்துக் கொண்டேன்”. அவ்வாறு
 உட்புகுந்தபோது கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டபிரான் ஆழ்வார் திருநாவினுள்
 சற்றே தங்கினான். தங்கிய இறைவனைத் தம் திருநாவாகிய உரைகல்லில் உரைத்துப்
 பார்த்தார். “பொன்னைக் கொண்டு உரைகல் மீதே நிறமெழ உரைத்தாற்போல் உன்னைக்
 கொண்டு என் நாவகம்பால் மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்” கோவலனும்
 மாற்றுயர்ந்த பைம்பொன்னாகக் காட்சியளிக்கிறான். ஆழ்வார் திருவாய்வழியாகப்
 புகுந்து நாவினுள் நின்று ஆழ்வார் நெஞ்சகம்பால் தங்கியபடியால், அக்கோவலனைச்
 சுற்றி தம் நெஞ்சச் சுவரில் அவனுடைய வீரச்செயல்களையெல்லாம் ஒன்று தப்பாமல்
 அழகிய ஓவியங்களாக எழுதிவைத்தார். ‘உன்னுடைய விக்ரம் ஒன்றெழுழியாமல்
 எல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்’ என்று ஆழ்வார்
 வெளியிடுகிறார்.

கோவலனுக்கு ஒரு கோயிலாகிவிட்டார் பெரியாழ்வார். கோயில் கோபுரத்தில்
 திருமாலின் சின்னங்களும் இடம்பெற்றன. ஆழ்வாருடைய சென்னியே கோபுரம்;
 திருத்தோள்களே திருமதிள்கள். கோபுரத்தில் பாத இலச்சினை படிந்தபடியைச்
 சொல்லுகிறார்—

“பருப்பதத்து கயல் பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல்

திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்” என்று.
 திருமதிள்களாகிற திருத்தோள்களில் எம்பெருமானுக்குரிய சங்கு சக்கரப் பொறிகளை

ஒற்றிக்கொண்டார்—

“என்னையும் என் உடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன் இனி என் திருக்குறிப்பே!”

ஆழ்வாருடைய உயிரும் உடலும் எம்பெருமானுடைய உடைமை. அவ்வுடைமையில் அதற்குரியோனுடைய அடையாள இலச்சினை பொறிப்பது நியாயந்தானே!

இனி, இறைவனை இதயமலரில் இருத்தித் தன்னை அவனுக்கே அடியுறையாக்கியதால், பிறவியென்னும் கடலும் வற்றியது; பாவக்காடுகள் வெந்துவிட்டன; ஆழ்வார் பெற்ற நன்மை நாட்டிலுள்ள அனைவர்க்கும் கிட்டியது; நம்மன் போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன; அறிவு என்னும் அமுத ஆறு பெருகியது. கொடுமை செய்யும் கூற்றுவன் நெருங்கப்பெற்றான். மனந்தனுள்ளே மன்னிய மணாளனைப் பெரியாழ்வார் ‘நினைந்து என்னுள்ளே நின்று நெக்குக் கண்கள் அசும்பொழுக நினைத்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் நேமி நெடியவனே’ என்கிறபடியே கோவலனை ஒழிவில் காலம் எல்லாம் நினைந்து நினைந்து ஸம்ஸார தாபங்கள் நீங்கப்பெற்றார்.

பெரியாழ்வாரின் சிந்தனைகள்-3

பெரியாழ்வாரின் சிந்தனைகளில் மானிடத்தை உயர்த்துகின்ற நெறிகள் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுகின்றன. பகைமையும் பொருமையும் இல்லாத சமுதாயத்தை அவர் காட்டுகின்றார். குற்றமின்றியும், குணம் பெருக்கியும் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தை அவர் விரும்புகிறார். குற்றமாவது – செய்யவேண்டியதைத் தவிர்த்தலும், தவிர்க்க வேண்டியதைச் செய்வதுமாகும். அவற்றைப் பொதுவாக உலகநடைகொண்டு அறிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு அறிந்து கொள்ள முடியாத நுட்பமான அறங்களை முன்னோர்கள் மொழிந்த முதுமொழிகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம். குணமாவது – ஆத்ம குணங்களில் தலைமையான புலனடக்கமாகும். புலனடக்கம் என்றால் மெய்வாய்கண்முக்குச்செவி என்ற ஐம்பொறிகளையும் மற்றும் மனத்தையும் வசப்படுத்தி நல்நெறியில் செலுத்துவதாகும்.

குற்றமின்றியும் குணம் பெருக்கியும் வாழ்ந்தால், அவ்வாறு வாழ்கின்ற ஒருவனுக்கு நல்வழிகாட்டும் ஞானசிரியர் கிடைக்கிறார். ஞானசிரியரின் நல்லுரைகளால் இறைவனைப் பற்றிய உண்மைகள் புலப்படும். வாழ்விலும் அனுகூலங்கள் ஏற்படும். முக்கியமான அனுகூலம் யாதெனின், செற்றத்தை ஜெயிப்பதாகும். செற்றமாவது – பொருமை என்னும் தீயகுணமாகும். இதையே அசுயை என்பர். அழுக்காறு என்பர். மனிதனை அழிக்கும் வலிதான விரோதி என்பதால் செற்றம் என்பர் பெரியாழ்வார். பொருமையே வெறியுணர்ச்சிகளைத் தூண்டி மனித இனத்தை அழிவுப்பாதையில் செலுத்திவிடும். இவ்வளவு கொடுமையான பொருமையைச் சான்றோர்களின் சம்பந்தத்தால் மட்டுமே ஜெயிக்கமுடியும். அதனால் தான் சாதுக்களான பெரியோர்களின் கூட்டத்தை நாடுக என்று அறிவுரை கூறுகிறார்

பெரியாழ்வார். அவ்வாறு வாழும் ஓர் சமுதாயத்தை திருக்கோட்டியூர் பதிகத்தில் காட்டுகிறார்.

குற்றமின்றி குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூலராய்
செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்
துற்றியேழுலகுண்ட தூமணிவண்ணன் தன்னைத் தொழாதவர்
பெற்ற தாயர் வயிற்றினைப் பெருநோய் செய்வான் பிறந்தார்களே.

“பூதமைந்தொடு வேள்வியைந்து புலன்கள்ஐந்து பொறிகளால் ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினர்கள்” – என்று பாகவத தர்மத்தைப் பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்கிறார். ஐம்பெரும் பூதங்கள், ஐவகை வேள்விகள், ஐந்து பொறிகள், ஐம்புலன்கள் ஆகியவற்றில் ஏதங்கள் இல்லாதவாறு பாகவத சமுதாயம் இயங்குவதைப் பெரியாழ்வார் காட்டியுள்ளார். ஏதம் என்றால் குற்றம்; பஞ்சபூதங்களான நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் இவற்றால் உருவானது மானிடசரீரம். இந்தச் சரீரம் தனக்கே உரியது என்று வாழும் சுயநலம் ஏதமாகும். எம்பெருமானுக்குத் தொண்டுகள் செய்வதற்கு இச்சரீரம் உள்ளது என்று வாழ்வது ஏதம் இல்லாத ஒன்றாகும்; அதற்குமேல் இச்சரீரம் அடியார்களுக்கு அடிமை செய்வதற்காகப் பெற்றது என்று வாழ்வது ஏதம் ஒன்றும் இல்லாததொன்றாகும்.

ஐம்பெருவேள்விகளையும் இம்மை இன்பங்களுக்காகவும், மறுமையில் சொர்க்க போகங்களுக்காகவும் இயற்றுவது ஏதமாகும். அவற்றை எம்பெருமானுக்கு வழிபாடாகச் செய்வது ஏதம் இல்லாத ஒன்றாகும். அதற்குமேல், அவற்றை உலகம் வாழ்வதற்காக இயற்றுவது ஏதம் ஒன்றுமில்லாத ஒன்றாகும்.

ஐம்புலன்களையும் பொறிகளையும் தனக்காகப் பயன்படுத்துவது ஏதமாகும்; இறை அநுபவத்துக்காகப் பயன்படுத்துவது ஏதமில்லாத ஒன்றாகும். இறைவன் அடியார்களுக்காகப் பயன்படுத்துவது ஏதம் ஒன்றுமில்லாததொன்றாகும்.

இவற்றை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து ‘ஏதம் ஒன்றும் இல்லாத வண்கையினர்கள்’ என்று சிறப்பிக்கிறார் பெரியாழ்வார். அதாவது, எல்லாவழியாலும் சுயநலத்தை ஒழித்துப் பொதுநலம் பேணும் நீதியே ஆழ்வாரால் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை இடைவிடாது சொல்வதற்கு பெரியாழ்வார் வழியொன்றையும் காட்டியுள்ளார். அவ்வழியை தாய்மார்களுக்குச் சொல்லியுள்ளார்.

தாய்மார்களே! நீங்கள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தைகளுக்கு எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சூட்டிக் கூப்பிடுங்கள். எம்பெருமானது அருள் உங்களுக்குச் சலபமாகக் கிடைத்துவிடும் என்கிறார். “கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள் தேனித்திரிமினே நாயகன் நாரணன் தம்மனை நரகம் புகள்” என்பது பெரியாழ்வார் திருவாக்கு.

ஒரு ஸமயம் ப்ருகுமுனிவரிடம் மஹர்ஷிகள் ‘ஸதாயுர் வை புருஷ:’ (யஜுர்.ப்₃ரா.3-8-15) [மனிதன் நூறு வயது வாழ்பவன்.] என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை மனத்தில் கொண்டு, “கத₂ம் ம்ருத்யு: ப்ரப₄வதி வேத₃ஸாஸ்த்ரவித₃ாம் ப்ரபே₄!” (மநு. 5-2) [எல்லா ஸந்தேஹங்களையும் போக்கவல்ல திறமையுள்ள ஸ்வாமியே! எப்படி வேதஸாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்களுக்கும் துர்மரணம் ஏற்படுகிறது] என்றார்கள். அதற்கு ப்ருகுமஹாமுனிவர் –

அநப்₄யாஸேந வேத₃ாநாமாசாரஸ்ய ச வர்ஜநாத்

ஆலஸ்யாத்-அந்நதே₃ஷாச்ச ம்ருத்யுர்-விப்ராஞ்ஜிக₄ாம்ஸதி॥ (5-4)

(வேதத்தை தொடர்ந்து ஓதாமையினாலும், தன்னுடைய ஆசாரத்தைக் கைவிட்டதாலும், அவசியம் கடைபிடிக்கவேண்டியவற்றை சோம்பேறித்தனத்தால் விடுவதினாலும், அந்ந-தோஷத்தாலும் ப்ராஹ்மணர்களை ம்ருத்யுவானவன் கொல்ல விரும்புகிறான்) என்றார். அந்நதோஷத்தால் ஆயுஸ்ஸு குறைகிறது என்று கூறிய அவர், அதற்கு மேலே உண்ணத்தகாதவை எவை என்பதைப் பட்டியலிட்டு பல ஸ்லோகங்களில் கூறினார்.

லஸூநம் க்₃ருஞ்ஜநம் சைவ பலாண்டு₃ம் கவகாநி ச

அப₄க்ஷயாணி த்₃விஜாதீநாமமேத்₄யப்ரப₄வாநி ச॥ (5-5)

வெள்ளைப்பூண்டு, முள்ளங்கி, வெங்காயம், கவகம் (ச₂த்ராகம்) எனப்படும் நாய்க்குடை, அஸூத்தமானவிடத்தில் உண்டானவை ஆகிய இவையனைத்தும் இருபிறப்பாளர்களுக்கு (ப்ராஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைஸ்யர்களுக்கு) உண்ணத்தகாதவை. இருபிறப்பாளர்களுக்கு என்று கூறியதால் இம்மூன்று வர்ணத்தார் தவிர பிறருக்கு இந்த நியமமில்லை என்று தெரிகிறது.

லோஹிதாந்-வ்ருக்ஷநிர்யாஸாந்-வ்ரஸ்சநப்ரப₄வாம்ஸ் தத₂ா

ஸேலும் க₃வ்யம் ச பேயூஷம் ப்ரயத்நேந விவர்ஜயேதா॥ (5-6)

மரத்திலிருந்து உண்டான சிவப்பு நிறப்பிசின், மரத்தை வெட்டியதாலுண்டான அனைத்துநிற பிசின்கள், நன்றாகக் காய்ச்சின சீம்பால் ஆகியவை முயற்சியுடன் விலக்கத்தக்கவை.

மரப்பிசினை சாப்பிடக்கூடாது என்று மநுமஹர்ஷி கூறுவதற்குக் காரணம் அது ப்ராஹ்மஹத்தியின் ரூபமாகும். ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் (6-9) கூறப்பட்டுள்ள இவ்விஷயம் பின்வருமாறு:- ஒரு ஸமயம் இந்த்ரனால் அவமதிக்கப்பட்டதால் தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதி தேவர்களைக் கைவிட்டு எவர் கண்ணிலும் படாது மறைந்து வாழ்ந்தார். அப்போது த்வஷ்டாவின் பிள்ளையான விஸ்வரூபனை தேவர்கள் புரோஹிதராகக் கொண்டிருந்தனர். தேவர்களைக் குறித்து யஜ்ஞம் செய்த விஸ்வரூபன் நேரடியாக தேவர்களுக்கு ஹவிர்பாகத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, மறைமுகமாக தனது தாய்வழி உறவினரான அஸூரர்களுக்கும் ஹவிர்பாகத்தைக் கொடுத்தான். விஸ்வரூபனின் கபடச்செயலை அறிந்த இந்த்ரன், அவருடைய (ஸோமபீதம், ஸூராபீதம், அந்நாதம் என்கிற) மூன்று தலைகளையும் வெட்டினான். இதனால்

இந்தரனுக்கு ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷம் ஏற்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மஹத்தியை நான்காகப் பிரித்து பூமி, பெண்கள், மரங்கள், ஜலம் ஆகியவற்றுக்குக் கொடுத்தான் இந்த்ரன். அந்த ப்ரஹ்மஹத்தியின் வடிவமே பூமியில் உவர்நிலமாகவும், பெண்களிடம் ரஜோரூபமாகவும், மரங்களிடம் பிசிஞாகவும், ஜலத்திலே குமிழியும் நுரையுமாகவும் காணப்படுகிறது.

சீம்பாலைச் சாப்பிடக்கூடாதென்று மேலே கூறப்போகும் மஹர்ஷி “பேயுஷம்” (நன்றாகக் காய்ச்சின சீம்பால்) என்று தனித்துக்கூறுவதால் இதை உண்டால் அதைக் காட்டிலும் அதிகதோஷம் ஏற்படும் என்று தேறுகிறது.

வ்ருத₂ க்ருஸரஸம்யாவம் பாயஸாபூபமேவ ச
அநுபாக்ருதமாம்ஸாநி தே₃வாந்நாநி ஹவீம்ஷி ச|| (5-7)

எம்பெருமானுக்காகவல்லாமல் தனக்காகச் செய்யப்பட்டவைகளான எள்ளும் அரிசியும் கலந்து சமைக்கப்பட்ட உணவாகிற க்ருஸரம், (நெய், பால், வெல்லம், கோதுமைமாவு ஆகியவற்றால் சமைக்கப்பெற்றதாய் தத்கரிகா என்று ப்ரஸித்தமானதான) ஸம்யாவம், பாயஸம், அப்பம் ஆகியவைகள் (பஸூயாகத்தில்) மந்த்ரத்தால் புனிதமடையாத ப்ராணியின் மாம்ஸம், கண்டருளப்பண்ணுவதற்கு முன் எம்பெருமானுக்குரிய அந்நம், (ஹோமம் செய்வதற்கு முன்) ஹோமம் செய்வதற்குரிய ஹவிஸ் ஆகியவை உண்ணத்தகாதவை.

இவ்விடத்தில் தனக்காகச் சமைத்துண்ணும் உணவை வ்ருத₂ (வீணை உணவு) என்கிறார். இது பற்றி முன்பே மூன்றாவது அத்யாயத்தில் மநுவானவர் –

அக₄ம் ஸ கேவலம் பு₄ங்க்தே ய: பசத்யாத்மகாரணத்||
யஞ்ஜஸரிஷ்டாஸநம் ஹயேதத்ஸதாமந்நம் விதீ₄யதே|| (3-118)

[எவனொருவன் தனக்காகவே சமைத்துப் புசிக்கிறானோ, அவன் பாபத்திற்குக் காரணமாகவிருப்பதால் பாபத்தையே புசிக்கிறான். “யஜ” என்கிற தாது தே₃வ பூஜையைக்காட்டுவதாகையாலே திருவாராதனத்தின் போது எம்பெருமானுக்குக் கண்டருளப்பட்ட அந்நமே, நல்லோர்களுக்கு கைக்கொள்ளத் தக்கதாகும்.] என்று கூறியதும் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ருதியும் “கேவலாகே₄ப₄வதி கேவலாதீ₃” (ருக்-அஷ்டகம் 8-6-23; மண்ட₃லம் 10-10-117-6; யஜூர் அஷ்டகம் 2-8-8-3) [தேவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் உண்பவன் பாபத்தையே அடைகிறான்] என்று கூறுகிறது. ஸாதாதப ஸம்ருதியும் “நாநிவேத்₃ய ஹரே: கிஞ்சித் ஸமஸ்நீயாத்து பாவநம்” (ஹரிக்கு நிவேதநம் செய்யாமல் பாவநமான பொருள்களைக் கூட உண்ணலாகாது) என்று கூறியுள்ளது. தனக்காகச் சமைத்துண்பது பாபம் என்று மநுமஹர்ஷி கூறிய கருத்தை கீதாசார்யன் கீதையில் தெளிவாகக் காட்டுகிறான் –

யஜ்ஞஸரிஷ்டாஸரிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி₃ஷை:|
தே த்வக₄ம் பு₄ஞ்ஜதே பாபா: யே பசந்த்யாத்மகாரணத்|| (கீதை 3-13)

[(எம்பெருமானுடைய திருவாராதநமான) யஜ்ஞத்தில் எஞ்சியிருப்பதை உண்பவர்களான நல்லோர்கள் (ஆத்ம தர்ஸநத்திற்குத் தடையான) பாபங்கள் அனைத்தினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். எவர்கள் தங்கள் பசியாறுவதற்காக மட்டுமே சமைத்து உண்கிறார்களோ அவர்கள் பாபிகளாய் பாபத்தையே புசிக்கிறார்கள்.] இதனை வாதிக்கேஸீஅழகியமணவாளஜீயர் பகவத்கீதைவெண்பாவில் (3-11) “தன்னுடம்புக்காகச் சமைத்துண்பார் பாவத்தை முன்னுடனே யுண்பார் முயன்று” என்கிறார்.

“யத்யந்ந: புருஷோ ப₄வதி தத்யந்நாஸ் தஸ்ய தே₃வதா:” (ரா.அ.102-30) என்ற சக்ரவர்த்தித்திருமகனின் வசந்ததால் ‘ஒரு மனிதன் எதை தனக்கு உணவாகக் கொள்கிறானோ, அதனையே அவனால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்’ என்று தெரியவருகிறது.

கம்பராமாயணத்தில் ‘எம்பெருமான் அமுதுசெய்யாததை நாம் உண்ணக்கூடாது’ என்பது தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இனாயபெருமான் (லக்ஷ்மணன்) கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றபோது, அவனை நீராடி இனியஉணவுகளை உண்ணும்படி வேண்டினான் ஸுகீவன். அதனை மறுத்த இனாயபெருமான் –

பச்சிலைகிழங்குகாய் பரமனுங்கிய
மிச்சிலே நுகர்வதுவேறுநானென்று
நச்சிலேனச்சினேனையினையுண்ட

வெச்சிலேயதுவிதற்குகையமில்லையால். (கம்பராமாயணம்—

கிட்கிந்தைப் படலம் 114) என்றான். இதன் பொருளாவது – “பசிய இலைகள் (கீரைகள்), கிழங்கு காய் ஆகிய இவைகளில், சிறந்தவனான இராமபிரான் அமுதுசெய்து மிகுந்ததையேயன்றி வேறென்றையும் விரும்பி உண்ணமாட்டேன். ஒருவேளை வேறென்றை உண்ண ஆசைப்பட்டேனையானால் பரமன் உண்ட மிச்சிலல்லாத அது நாய் உண்ட எச்சிலே. இதில் ஸந்தேஹமில்லை] என்பதாகும்.

“கலத்தது உண்டு” (திருப்பல். 9) என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையால் எம்பெருமான் உண்டு மிகுந்ததையே உண்ணவேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

எம்பெருமானுக்கு கண்டருளப்பண்ணாததைப் பெரியோர்கள் புசிக்கமாட்டார்கள் என்பதனை வேதாந்த தேஸிகர் “மாலமுது செய்யாமல் வந்ததெல்லாம் ... தின்னார் தாமே” என்றும், “வினைந்ததனின் முதன்மாலுக் கீயாவெல்லாம் ... தெளிந்த புனற்றிருவேங்கடத்து மாறன் நிருவாணை கடவாதார் தின்னார் தாமே” என்றும் ஆஹாரநியமத்தில் (6,8) அருளிச்செய்தார். ஆக இதுவரை எம்பெருமானுக்காக வன்றித் தனக்காக உண்ணக்கூடாது என்பது பல ப்ரமாணங்களால் காட்டப்பட்டது.

அநிர்த்யுஸாயா கோ: க்ஷீரமெளஷ்ட்ரமைகஸப₂ம் தத₂ |

ஆவிகம் ஸந்தி₄நீக்ஷீரம் விவத்ஸாயாஸ்ச கோ: பய: || (5-8)

ஆரண்யாநாம் ச ஸர்வேஷாம் ம்ருக₃ாணம் மாஹிஷம் விநா

ஸ்தீக்ஷீரம் சைவ வர்ஜ்யாநி ஸர்வஸுக்தாநி சைவ ஹி || (5-9)

கன்றீன்று பத்துநாளாகாத பசுமாடு, ஆடு இவைகளுடைய பால், ஒட்டகம்,

ஒற்றைக்குளம்புள்ள குதிரை, செம்மறியாடு, காணையைப் புணரும் இச்சையுடைய (பருவத்தையுடைய) பசு, சினைப்பசு, கன்று செத்த பசு, கன்று அருகில்லாத பசு ஆகியவற்றின் பால், எருமை நீங்கலாக காட்டுவிலங்குகளின் பால், (யானைப்பால் முதலியவை), ஸ்தாசீரம், புளித்துப்போன பால் ஆகியவை அடியோடு விலக்கத் தக்கவை. ஸூக்தம் (புளித்தது) என்பதால் இயற்கையில் இனிமையான பால் கூட கால மாறுபாட்டாலோ, ஜலத்தின் சேர்க்கையாலோ புளித்துப்போனால், அது கைக்கொள்ளத்தக்கதல்ல என்று கருத்து.

ஆஹாரநியமத்தில் (17) தேஸிகர் பருகத்தகாத பாலின் வகைகளை ஒருகுளம்பி யிருகன்றி யொட்டகப்பா லுப்புடன்பால் மோருடன்பான் மாதர் தம்பால் கருவுடைய வற்றின்பால் கன்றிலாப்பான் மறுகன்றூற் கறந்திடும்பா நிரிந்தி டும்பா நிருமகளாற் கணவனலாத் தெய்வத் தின்பேர் சின்னமுடை யவற்றின் பால் செம்மறி ப்பால் பரிவதிலந் தணர்விலைப்பால் செம்பி னிற்பா நீதாம்பா லிவையனைத்தும் பருகாப் பாலே.

இதன்பொருள்:- ஒற்றைக் குளம்புள்ள குதிரையின் பால், இரட்டைக் கன்றுள்ள பசுவின்பால், ஒட்டகப்பால், உப்புசேர்த்தபால், மோருடன்கலந்த பால் கைக்குழந்தைகள் தவிர மற்றையோர்க்கு பெண்களின் பால், கருவுற்றிருக்கும் பசு, ஆடு எருமை ஆகியவற்றின் பால், கன்றையிழந்த பசுவின்பால், வேறொரு பசுவின் கன்றால் கறந்த பால், திரிந்த பால், திருமகள் கேள்வனான எம்பெருமான் பெயரையும் சின்னத்தையும் தரிக்காமல் வேறு தெய்வங்களின் பெயரும், சின்னமும் இடப்பட்ட பசுவின் பால், செம்மறியாட்டின் பால், அந்தணர்களிடம் விலைக்கு வாங்கிய பால், செப்புப் பாத்திரத்தில் வைத்திருந்த பால், காய்ச்சம்போது தீயந்துபோன பால் ஆகியன பருகத்தகாதனவாகும்,

முந்தின ஸ்லோகத்தில் (5-9) “வர்ஜ்யாநி ஸர்வஸூக்தாநி” என்று புளித்தவை அனைத்தும் ஒதுக்கத்தக்கவை என்று கூறிய மநுமஹர்ஷியானவர் புளித்தவற்றுள் எது கொள்ளத்தக்கது என்பதை அடுத்த ஸ்லோகத்தில் கூறுகிறார்.

த₃தி₄ ப₄க்ஷயம் ச ஸூக்தேஷு ஸர்வம் ச த₃தி₄ஸம்ப₄வம் |
யாநி செளவாபி₄ஷு₄யந்தே புஷ்பமுலப₂லை: ஸூபை₄:|| (5-10)

புளித்துப்போன பதார்த்தங்களும் தயிரும், தயிரினின்றுண்டான மோர் முதலானவைகளும் ஜலஸம்பந்தத்தால் புளித்துப்போன புஷ்பம், கிழங்கு, பழம் ஆகியனவும் உண்ணத்தக்கவையாகும். அடுத்து, உண்ணத்தக்கது உண்ணத்தகாதது பற்றி மற்ற க்ரந்தங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறோம்.

உக்த நிர்தே₃ஷ ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄மான அர்த்த₂தாத்தப்ரய ஸம்ஸயமநாக்ககை லப்₃த₄ விஸ்வாஸயுக்தராம்படி ஸசேலஸ்நாந பூர்வகமாக ஸபத₂கர்மத்தினாலே தீ₃க்ஷித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறப்போலே இராநின்றது.

முதல்திருநாள் கட்டியம்

க₃ாதும் பூர்ணஸ்தி₂தேந்த₃ம் மது₄ரகவிமுகை₂: ப்₄ருத்யவர்க்கை₃ஸ்ச ஸார்த்₃த₄ம் ஸ்நாதும் வேத்₃யாம் நிஷண்ணஸ்தத₃நுகு₃ணமால்யாத்₃யம்ப₃ரஸ்த்வம் ஸட₂ாரே! த₃ாதும் முக்திம் ஸ்வகாந்த்யேச்ச₂ஸி கிமிஹ ந்ருணம் ஸாஸ்த்ரமார்க்க₃ாதிக₃நாம் ஸ்வாதந்தர்யாதே₃வ க்ருஷ்ண: ப்ரத₂மமிஹ யத₂ா சிந்தயந்த்யா: ஸ்வரூபம்॥

நாயிந்தே- “அந்த₄ம் தமஸ்திமிரநிர்மிதமேவ யத்ஸ்யாத்! தத் ஸாரஸாதித ஸ்வத₃ந்தயதி வ்ருத்தவார்த்தம்॥” என்கிறபடியே திமிரஸார நிர்மிதமென்னும்படி இருண்டு சுருண்ட திருக்குழல்கற்றையும், அஷ்டமீ சந்த்₃ரநிப₄மான திருநெற்றியும், அந்த சந்த்₃ரமத்₄யத்திலே ஒரு அம்ருதத₄ாரை என்னலாம்படி திருநெற்றியிலே அழகுபெறச்சாத்தின திருநாமமும், மன்னியசீர்மத₃னன் கருப்புச் சிலையையும் தன்னழகாலே வெல்லும் திருப்புருவமும், அநவதி₄க த₃யாநூராக₃ வாத்ஸல்ய ஸூசகங்களாய் அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூப்போலே இருக்கிற திருக்கண்களும், கல்பலதா கல்பமான திருமூக்கும், பி₃ம்ப₃வித்₃ரும த₃ம்ப₄ஹாரியான திருவத₄ரமும், ஸூத்₄நிஸ்தலாலி போலேயிருக்கிற திருமுத்து நிறையும், கர்ணிகா விலஸிதமான கர்ணபாஸமும், த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான சுபு₃ககபோலங்களும், க்ரமுக தருண க்₃ரீவாகம்ப₃ ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், கனக கி₃ரியைக் கடைந்தெடுத்தாப் போலேயாய், ப்ரணதரக்ஷண தீ₃க்ஷிதமான திருத்தோள்களும், ஜ்ஞாநப்ரத₃ன் என்னுமிடத்தைக் கோள்சொல்லுகிற ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதமான கரகாந்தியும், அகிலஜநமநோஹரமாய் அநேகபூ₄ஷணபூ₄ஷிதமாய் வகுளத₃ாம விராஜிதமான வக்ஷஸ்ஸ்த₂லமும், அக்ஷயபாபஹாரியான குக்ஷிப்ரதே₃ஸமும், ஸௌந்த்₃ர்யாம்ருத நீரபூர பரிவாஹாவர்த்த₃ர்த்தாயிதமான திருநாபி₄யும், திருவரை பூத்தாப்போலே யிருக்கிற தி₃வ்யாம்ப₃ரஸோபை₄யும், ரம்ப₄ாஸ்தம்ப₄ ஸஹோத₃ரமான திருத்தொடை களும், ககுத்₃மத்ககுத்₃நிப₄மான திருமுழந்தாள்களும், பங்கஜநாளதுல்யைகளான ஜங்கை₄களும், “யத்₃வா ஸரண்யம் அஸரண்யஜநஸ்ய” என்கிறபடியே அஸரண்யஸரண்யமுமாய், ததக்ஷ்ணேந்மீலித ஸரஸிஜ ஜைத்ரமான சரணயுக₃ளமு மாய், ஆக இப்படி ஸர்வாவயவ ஸூந்த₃ரமான தி₃வ்ய விக்₃ரஹத்தை தேவர் இப்போது ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஜூலை 2009

திருவத்₄யயநோத்ஸவ தீ₃க்ஷிதராய், ஸ்வஸிஷ்யதரரான மது₄ரகவி ப்ரப்₄ருதி ஸஜ்ஜநங்களோடு, பொலிந்துநின்றபிராணைப் பாடியருள்வதாக ஸங்கல்பித்து, அலங்க்ருதக₃ாத்ரராய்ச் சென்று ஸேவிக்க வேண்டுகையாலே தத₃ங்க₃மாக திருமஞ்ஜனம் செய்யவேணுமென்று, மஞ்ஜநவேதிக₃ாமத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறயிருப்பு இங்ஙனையிராநின்றது. எங்ஙனையென்னில்,

“சிந்தயந்தீ ஜக₃த்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம்|

நிருச்ச₂வாஸதயா முக்திம் க₃தாந்யா கோபகந்யகா” (வி.பு.5-13)

என்கிறபடியே, அஜ்ஞாத ப₄க₃வத்₃விஷயையான சிந்தயந்திக்கு ஸ்வவித்₃ரஹஸ்மரண ஹேதுவாகத் தன்னுடைய நிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முக்தியைக் கொடுத்த க்ருஷ்ணனைப் போலே இஹலோகத்தில் விஷயப்ரவணராய், ரூபாப₄ாஸம் கண்டு விஷயங்களிலே மேல்விழுந்து திரிகிற ஸம்ஸாரிசேதநருக்கு தேவர் வடிவழகாலே விஷயாந்தர வைமுக₂யபூர்விகையாக, ஸ்வவிஷயருசியை விளைத்து, “நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம் செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர் நம்பிக்கன்பனாய் அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே” என்று வாய்புலம்பும்படிப்பண்ணி “மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே தேவு மற்றறியேன்” என்று அவிதி₃தாந்யதை₃வதமாய்க் கொண்டு தேவர்திருவடிகளைப் பற்றிநின்று அடிமைசெய்கையாகிற கைங்கர்யாநந்த₃த்தையும் கொடுத்தருள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி தத₃ர்த்த₂மாகத் திருமஞ்ஜநம் செய்ய எழுந்தருளியிருக்கிறூப்போலே யிராநின்றது.

@@@@@@@@@@@@ @@@@@@@@@@@@@ @@@@@@@@@@@@@ @@@@@@@@@@@@@

छत्रोपलक्षितद्वारं ततश्श्रिमदुपेत्य च । आद्यमर्चाविताराणामाविर्भूतं यदृच्छया ॥ १८ ॥
 इक्ष्वाकूणां कुलधनमिष्टदैवं श्रियःपतिम् । कावेरीपुलिने रम्ये शेषपर्यङ्कशायिनम् ॥ १९ ॥
 नाथयामुनपूर्वाणां गुरुणां कुलदैवतम् । श्रीरङ्गराजं देवेशं दृष्ट्वाऽऽचार्यपुरस्सरम् ॥ २० ॥
 साष्टाङ्गं सम्यगानम्य सह शिष्यैश्च भक्तितः । अन्तःप्रविश्य सामोदमामोदस्तम्भमेव च ॥ २१ ॥
 श्रीभट्टनाथ श्रीसूक्तैर्मङ्गलाशासनात्मकैः । जितन्तास्तोत्ररत्नाद्यैः भीतिप्रीतिपुरसरम् ॥ २२ ॥
 मङ्गलाशासनं शौरैः कुर्वन्तं गुरुमाश्रये ।

18. ச₂த்ரோபலக்ஷிதத்₃வாரம் தத:ஸ்ரீமத்₃பேத்ய ச₁
ஆத்₃யமர்ச்சாவதாராணாமாவிர்₄பூ₄தம் யத்₃ருச்சயா₁₁
19. இக்ஷ்வாகூணாம் குலத₄நமிஷ்டதை₄வம் ஸ்ரீய:பதிம்₁
காவேரீ புலிநே ரம்யே ஸேஷபர்யங்கஸா₁₁யிநம்₁₁
20. நாத₂யாமுநபூர்வாணாம் கு₃ருணாம் குலதை₃வதம்₁
ஸ்ரீரங்க₃ராஜம் தே₃வேஸம் த்₃ருஷ்ட்வா₁₁ஸ்சார்யபுரஸ்ஸரம்₁₁
21. ஸாஷ்டாங்க₃ம் ஸம்யக₃நம்ய ஸஹ ஸிஷ்யைஸ்ச₄ப₄க்தித:₁
அந்த:ப்ரவிஸ்ய ஸாமோத₃மாமோத₃ஸ்தம்ப₄மேவ ச₁₁
22. ஸ்ரீ₄ப₄ட்டநாத₂ஸ்ரீஸூக்தைர் மங்க₃ளாஸாஸநாத்₃மகை:₁
ஜிதந்தேஸ்தோத்ரரத்நாத்₃யை: பீ₄திப்ரிதிபுரஸ்ஸரம்₁₁
23. மங்க₃ளாஸாஸநம் ஸௌரே: குர்வந்தம் கு₃ருமாஸ்ரயே₁

பின்பு, அழகு பொருந்திய திருவணுக்கன் திருவாசலையடைந்து, யத்ருச்சையாகத் தோன்றியவரும், அர்ச்சாவதாரங்களுக்கு முதலானவரும், இக்ஷ்வாகு வம்ஸத்தவர்களுக்கு குலதநமாகவிருப்பவரும், (பொன்னரங்க மென்னில் மயலே பெருகும் தமக்கு) இஷ்ட தெய்வமானவரும் பெரியபிராட்டியாருக்குப் பதியானவரும், அழகிய காவேரிக்கரையில் மணற்பாங்கான ப்ரதேஸத்தில் அரவணையில் பள்ளிகொண்டவரும், நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் முதலான பூர்வாசார்யர்களுக்கு குலதெய்வமான வரும், தேவர்தலைவருமான பெரியபெருமானை ஆசார்யர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு, கண்டு ஸிஷ்யர்களோடு பக்தியுடன் ஸாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, உள்ளே திருமணத்தூண்களிலே நுழைந்து மங்களாஸாஸநபரமான பெரியாழ்வாரின் திருப்பல்லாண்டு, ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம், ஸ்தோத்ரரத்நம் ஆகியவற்றை பயம் மற்றும் அன்புடன் சொல்லி, பெரியபெருமாளுக்கு மங்களாஸாஸநம் செய்பவரான ஆசார்யரை வணங்குகிறேன்.

ततो विमाने प्रणवाकारे व्यक्ते स्वयं भुवि ॥२३॥

दिव्यसिंहासने रम्ये स्थितं पद्मासनेऽग्रतः । कस्तूरितिलकाद्रम्यात्कान्ताफालतलं हरिम् ॥२४॥
 कञ्जाक्षं कान्तवदनं कमनीयाङ्गसुन्दरम् । पाणिपद्मचतुष्केण स्वाश्रिताभिष्टदायिनम् ॥२५॥
 शङ्खचक्रेण दधतं गदामभयमुद्रिकाम् । आसन्नाभ्यां रमाभूम्यां पार्श्वयोः पर्युपासितम् ॥२६॥
 सर्वावयवसौन्दर्यादभिरामवराभिधाम् । संप्राप्तं भट्टनाथोक्त्या तदा गोदा समर्पणे ॥२७॥
 संसेव्यानन्दभरितं संश्रये यतिशेखरम् ।

ததோ விமானே ப்ரணவாகாரே வ்யக்தம் ஸ்வயம்பு₄வி||

24. தி₃வ்யஸிம்ஹாஸநே ரம்யே ஸ்தி₂தம் பத்₃மாஸநேக்₃ரத:|
கஸ்தூரீ திலகாத்₃ ரம்யாத்காந்தப₂லதலம் ஹரிம்||
25. கஞ்ஜாக்ஷம் காந்தவத₃நம் கமநீயாங்கஸு₃ந்த₃ரம்|
பாணிபத்₃மசதுஷ்கேண ஸ்வாஸ்ரிதாபீ₄ஷ்ட த₃யிநம்||
26. ஸங்கம்சக்ரேண த₃த₄தம் க₃த₃ராமப₄யமுத்₃ரிகாம்|
ஆஸந்நாப₄யாம் ரமாபூ₄ப₄யாம் பார்ஸ்வயோ: பர்யுபாஸிதம்|
27. ஸர்வாவயவ ஸௌந்த₃ர்யாத₃பி₄ராமவராபித₄ாம்|
ஸம்ப்ராப்தம் ப₄ட்டநாதே₂க்த்யா தத₃ா கே₃ாத₃ாஸமர்ப்பணே|
28. ஸம்ஸேவ்யாநந்த₃ ப₄ரிதம் ஸம்ஸ்ரயே யதிஸேக₂ரம்||

தான்தோன்றியான ப்ரணவாகார விமாநத்தில் அழகிய திவ்யஸிம்ஹாஸ நத்தில், பத்மாஸநத்தில் முன்பு எழுந்தருளியிருப்பவரும், அழகான கஸ்தூரி திலகத்தாலே விளங்காநின்ற திருநுதலையுடையவரும், தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவரும், அழகிய திருமுகத்தையுடையவரும், ப்ரகாஸிக்கின்ற அங்கங்களாலே அழகாகவிருப்பவரும், தாமரையையொத்த நான்கு திருக்கைகளாலே தன்னடியார்களுக்கு வேண்டியவிருப்பங்களை அளிப்பவரும், ஸங்கம், சக்ரம், கதை, அபயமுத்ரையுடையவரும், இரண்டு பக்கத்திலும் பெரியபிராட்டியார் மற்றும் பூமிப்பிராட்டியார் ஆகியோரால் ஸேவிக்கப்பெற்றவரும், எல்லா அவயவங்களிலும் அழகு நிரம்பியிருப்ப தால் அழகியமணவாளன் என்ற திருப்பெயரை ஆண்டாளை ஸமர்ப்பிக்கும் போது பெரியாழ்வார் திருவாக்கால் அடைந்தவருமான நம்பெருமானை வணங்கி ஆநந்தத்தினால் நிரம்பியிருப்பவரான எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவவுரை(ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் ஸ்ரீ .உ.வே.கண்ணன்ஸ்வாமி)

34. ஸ்ரீரங்கு₃தி₃வ்யப₄வநம் பு₄வி கே₃புராணம்
ப்ராகாரிதேந நிகரேண க₃ருத்மதேவா
பார்ஸ்வப்ரஸாரிதபதத்ரபுடேந பு₄க்த்யா
நாநாதநூபி₄: உபகூ₃ட₄ம் உபக₄நயாம:॥

விளக்கவுரை:- நித்யஸூரிகளில் தலைவரான கருடன் பலவுருவம் கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் கோபுரங்களாகவும், மதிள்களாகவும் இருந்து காத்துக்கொண்டு வருகிறார் என்கிறார் இதில். ஸ்ரீரங்கத்தைச் சுற்றி வாளுங்கிய மதிள்களையும், கோபுரங்களின் ஸமூஹங்களையும் பார்த்தால் இருபக்கங்களிலும் பரந்து விரிந்த சிறகுகளை உடைய கருடனாவர் பக்தியோடு பூலோகத்தில் பல வடிவு கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தைக் காப்பது போல் உள்ளது. அத்தகைய திருவரங்கம் பெரியகோயிலைப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்வோமாக.

35. ப்ராகாரமத்₄யாஜிரமண்ட₃போக்த்யா ஸத்₃வீபரத்நாகரரத்நஸைலா
ஸர்வம்ஸஹா ரங்க₃விமாநஸேவாம் ப்ராப்தேவ தந்மந்தி₃ரமாவிரஸ்தி॥

விளக்கவுரை:- ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை ஸேவிக்க பூமிப்பிராட்டி தன் பரிவாரங்களுடன் வந்துள்ளாள் போலும். ஏழுகடல்களும், அவற்றின் நடுவே உள்ள ஏழுதீவுகளும், சிறந்த மலைகளும், பூமிப்பிராட்டியின் பரிவாரங்களாகும். ஸ்ரீரங்கத்தைச் சுற்றியுள்ள ஏழு ப்ராகாரங்கள் ஏழு ஸமுத்ரங்களாகும். ஒவ்வொரு மதிள்களுக்கும் உள்ள இடைவெளிதான் ஏழு தீவுகளாகும். திருமண்டபங்கள் ரத்நபர்வதங்களாகும். இத்தகைய ஸ்ரீரங்கம் கோயில் கண்ணெதிரே காட்சி தருகின்றது.

36. ஜிதப₃ாஹ்ய ஜிநாதி₃ மணிப்ரதிமா அபி வைதி₃கயந்நிவ ரங்க₃புரே
மணிமண்ட₃பவப்ரக₃ணந் வித₃தே₄ பரகாலகவி: ப்ரணமேம ஹி தாந்॥

விளக்கவுரை:- திருமங்கையாழ்வார் வேதத்துக்குப் புறம்பான மதங்களான ஜைந பௌத்த மத விக்ரஹங்களை (அவைதிகமான அவற்றை), வைதிகமாகச் செய்யும் வகையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் கோபுரங்களையும், மண்டபங்களையும், மதிள்களையும் நிர்மாணித்தார். அந்த மண்டபங்களையும், ப்ரகாரங்களையும் வணங்கக்கடவோமாக. (திருமங்கைமன்னன் நாகப்பட்டினத்திலுள்ள தங்கமயமான புத்தவிக்ரஹத்தைக் கொணர்ந்து அதன் மூலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் திருமங்கைமன்னன் திருச்சுற்றை உருவாக்கினார் என்பது வரலாறு.)

ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவவுரை

37. ஸ்மேராநநாக்ஷிகமலீர் நமத: புநாநாந்
 த₃ம்ஷ்ட்ராக₃த₃ப₄ருகுடிபி₄ர்த்₃விஷதோ து₄நாநாந் |
 சண்ட₃ ப்ரசண்ட₃முக₂த: ப்ரணமாமி ரங்க₃-
 த்₃வாராவலீஷு சதஸ்ருஷ்வதி₄காரப₄ஜ: ||

விளக்கவுரை:- ஸ்ரீரங்கம் கோவிலில் கிழக்குவாசலில் சண்டப்ரசண்டர்களும், தெற்குவாசலில் பத்ரஸுபத்ரர்களும், மேற்குவாசலில் ஜயவிஜயர்களும், வடக்குவாசலில் தாத்ருவிதாத்ருக்களும் திருவாசல் காக்கும் அதிகாரம் பெற்ற த்வாரபாலகர்களாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள் பக்தியோடு பெருமானை ஸேவிக்கவருகின்ற பாகவதோத்தமர்களை மலர்ந்ததாமரை போன்ற முகங்களினாலும், கண்களினாலும் புனிதர்களாக ஆக்குகின்றார்கள். பகவத்பாகவதவிரோதிகளை கோரைப்பற்களினாலும், கதையினாலும், புருவநெருப்பினாலும் நடுங்கச் செய்கிறார்கள். அத்தகைய த்வாரபாலகர்களை வணங்குகிறேன். இந்த சுலோகத்திலிருந்து இவர்கீழைவாசல் வழியாக கோயிலுக்கு எழுந்தருளிஞர் என்று தெரிகிறது.

38. ஸர்வாத்மஸாத₄ாரணநாத₂கே₃ஷ்ட₂பூரேபி து₃ஷ்பூர மஹாவகாஸம் |
 ஆஸ்த₂நாமாநந்த₃மயம் ஸஹஸ்ரஸ்து₂ணதி₃நாம்நாதம் அவாப்நவாநி ||

விளக்கவுரை:- எல்லாவிதமான ஆத்மவர்க்கங்களுக்கும் பொதுவானவரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அடியார் குழாங்கள் அனைத்தும் வந்தாலும் நிரப்பமுடியாத அளவுக்கு மிகவிஸ்தாரமான இடத்தை உடையதாயும், “ஸஹஸ்ரஸ்து₂ணை” என்கிற பதத்தை ஆதியில் கொண்டதான உபநிஷத் வாக்கியத்தினாலே கூறப்பட்டதும், ஆநந்தமே வடிவெடுத்ததுமான திருமாமணிமண்டபத்தை (ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை) அடையக்கடவேன்.

“ஸஹஸ்ரஸ்து₂ணை விததே த்₃ருட₃ உக்₃ரேயத்ர தே₃வாநாம் அதி₄தே₃வ ஆஸ்தே” என்கிற உபநிஷத் வாக்கியம் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

39. இரண்டு ஸ்லோகங்களால் சந்திரபுஷ்கரிணியை வருணிக்கிறார்.
 விஹரதி ஹரௌ லக்ஷ்மயா லீலாதபத்ரபரிஷ்க்ரியா-
 விநிமயவித₄ாஸுநாஸுநிக்ரியாஸப₂லோத்பலாம் |
 அத₂முநிமந: பத்₃மேஷ்வப்₃ஜாஸஹாயவிஹாரஜ-
 ஸ்ரமஹரதடம் யாமஸ்தாம் ஐந்த₃வீம் அரவிந்தி₃நீம் ||

விளக்கவுரை:- சந்திரபுஷ்கரிணியில் கருநெய்தல் பூக்கள் உள்ளன. ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரோடு ஜலகரீடை பண்ணும்போது அக்கருநெய்தல் பூவினையாட்டுக்குடையாக விளங்குகிறது.

குருவை அவமதிப்பதாவது - அவர் உபதேஸரித்தபடி விடவேண்டியவற்றை விடாமலிருத்தல், பற்ற வேண்டியவற்றைப் பற்றாமலிருத்தல். தனக்கொரு ப்ரஸித்தி₄க்காகவோ கெ₃ளரவத்திற்காகவோ த₄நலாப₄த்திற்காகவோ, மந்திரம் கேட்கத் தகுதியற்றவர்கட்கு மந்திரத்தை உபதேஸரித்தல் ஆகிய இவையே ஆம். மந்திரத்தை அவமதிப்பதாவது - மந்திரத்திலுள்ள உண்மைப்பொருளை மறைத்தலும் விபரீதப் பொருளுரைத்தலும் ஆம். மந்திரத்தால் கூறப்பட்ட தே₃வதையை அவமதிப்பதாவது - ஸ்ரீமந்நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தரப்பட்ட மனமொழி மெய்களை அவன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தாமல், பிற நீச விஷயத்தில் உபயோகப் படுத்துதல் ஆகும். இவற்றின் விரிவு ஸ்ரீவசநப₄ஷ்ணத்தி₃களில் காண்க. அஹோ - ஆஸ்சர்யம். உலகத்தில் எங்கும் அடியேன் போன்ற பாவியும், பாவத்திற்கு அஞ்சாமலிருப்பனும் தென்படாமையால் அடியேனுக்கே இது ஆஸ்சர்யத்தைத் தருகின்றதென்கிறார் 'அஹோ' என்பதனால்.

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान् ।
सोऽहं तवाप्रियकरः प्रियकृद्वेदेव कालं नयामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥(१०)

ஹா ஹந்த ஹந்த மநஸா க்ரியயா ச வாசா
யோஹம் சராமி ஸததம் த்ரிவித₄ாபசாராந்
ஸோஹம் தவாப்ரியகர: ப்ரியக்ருத்₃வதே₃வ
காலம் நயாமி யதிராஜ! ததோஸ்மி மூர்க்க₂:॥

(10)

பதவுரை:- யதிராஜ - வாரீர் யதிராஜரே, ய: அஹம் - எத்தகைய அடியேன், மநஸா வாசா க்ரியயா ச - மனமொழி மெய்களால், த்ரிவித₄ அபசாராந் - ப₄க₃வத₃பசார ப₄க₃வதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களாகிற மூவகைப்பட்ட பாபங்களையும், ஸததம் சராமி - இடைவிடாமல் எப்போதும் செய்து வருகிறேனோ, ஸ: அஹம் - அத்தகைய அடியேன், தவ - அடியேனிடம் பரமத₃யாளுவாய்ப்பேரன்பு பூண்ட தேவரீர்க்கு, அப்ரியகர: ஸந் - இஷ்டமல்லாதவற்றையே செய்பவனாய்க்கொண்டு, ப்ரியக்ருத்₃வத் ஏவ - இஷ்டமானவற்றையே செய்பவன் போலே, காலம் நயாமி - காலத்தைக் கழித்துவருகிறேன். ஹா ஹந்த ஹந்த - ஐயோ ஐயோ ஐயோ தத: அஹம் மூர்க்க₂: அஸ்மி - அதனால் அடியேன் மூர்க்க₂னாகிறேன், தத்₃வாரய - அந்த மூர்க்க₂த்தனத்தைப் போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- மனத்தின் தீய செயல்களையும் (தீயசிந்தனையையும்) அதற்குக் காரணமான மூர்க்க₂த்தனத்தையும் போக்கியருளவேணும் என்கிறார். 'நித்யம் யதீந்த₃ர' (4) என்னும் ஸ்லோகத்தில் மனமொழி மெய்களைக் குறிப்பிட்டபடியால், வ்ருத்த்யா பஸு: (7), து₃க்க₂ாவஹோஹம் (8), நித்யந்த்வஹம் (9), ஹா ஹந்த ஹந்த (10) என்கிற இந்த நான்கு ஸ்லோகங்களிலும் மனமொழி மெய்களைக் குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும், ஏழு எட்டாம் ஸ்லோகங்களில் வ்ருத்த்யா என்றும் து₃ஷ்டசேஷ்ட: என்றும் முதலில் குறிப்பிட்டதையொட்டி

மெய்யின் செயலையும், ஒன்பதாம் ஸ்லோகத்தில் 'கு₃ரும் பரிப₄வாமி' என்று முதலில் குறிப்பிட்டதனால் வாக்கின் செயலையும், பத்தாம் ஸ்லோகமான இதில் 'மநஸா' – என்று முதலில் கூறியதனால் மனத்தின் செயலையும் ப்ரத₄நமாக நினைக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது என்கிருர் உரையாசிரியரான அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி. ப₄க₃வத₃பசாரமாவது – ஸ்ரீமந்நாராயணனை ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களோடு ஸமாநமாக நினைக்கையும், ராமாத்₃யவதாரங்களை வெறும் மநுஷ்யராக நினைக்கையும், அர்ச்சாவதாரங்களைக் கல்லாகவும் செம்பாகவும் நினைக்கையும் பிறவும் ஆம். ப₄க₃வதாபசாரமாவது – தனது த₄நலாப₄த்திற் காகவும், சந்த₃னம் புஷ்பம் பெண்கள் ஆகியவற்றிற்காகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குப்பண்ணும் விரோத₄ம் ஆகும். அஸஹ்யாபசாரமாவது – ஒரு காரணமுமின்றியேயிருக்க, பகவான் என்றாலும், ப₄க₃வதர்களுள்ளும், பொருமலிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும் தொடக்கமானவையாகும். இதன் விரிவு ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில் காணத்தக்கது. மூன்றபசாரங்களைத் தாம் செய்வது தமக்கு வருத்தம் தருவதென்பதை ஹா, ஹந்த, ஹந்த என்று மூன்றிடைச் சொற்களால் குறித்தருளினார் என்க. ஆருவது ஸ்லோகத்திலுள்ள 'தத்₃வாரய' என்பதனை இப்பத்தாம் ஸ்லோகம் வரையில் கூட்டிப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தொண்டரடிப் பொடிகள் திருமாலே முப்பத்திரண்டாம் பாசரத்தில் 'மூர்க்களேன் வந்து நின்றேன் மூர்க்களேன் மூர்க்களேனே' என்று மூன்று தடவைகள் தம்மைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட மூர்க்க₂ ஸப்₃த₃த்தை, இதில் மாமுனிகள் எட்டு ஒன்பது பத்தாம் ஸ்லோகங்களில் தம்மைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டருளினார் என்பர் இதன் உரையாசிரியர்.

पापे कृते यदि भवन्ति भयानुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कथं घटेत ।

मोहन मे न भवतीह भयादिलेशः तस्मात् पुनः पुनरद्यं यतिराज! कुर्वे ॥ (??)

பாபே க்ருதே யதி₃ப₄வந்தி ப₄யாநுதாப-

லஜ்ஜா: புந: கரணமஸ்ய கத₂ம் க₄டேத ।

மோஹேந மே ந ப₄வதீஹ ப₄யாதி₃லேஸ:

தஸ்மாத் புந: புநரக₄ம் யதிராஜ! குர்வே॥ (11)

பதவுரை:- ஹே யதிராஜ – வாரீர் யதிராஜரே, பாபே க்ருதே ஸதி – பாவம் செய்யப் பட்டபோது, மம – அடியேனுக்கு, ப₄ய அநுதாப லஜ்ஜா: – மேல் என்ன கேடு நேரிடுமோ என்னும் பயமும், ஐயோ தவறு செய்துவிட்டோமே என்னும் பச்சாத்தாபமும் (கழிவிரக்கமும்) பெரியோர்கள் முக₂த்தில் நாம் எப்படி விழிப்பதென்கிற வெட்கமும், ப₄வந்தி யதி₃ – உண்டாகுமேயானால், அஸ்ய புந: கரணம் – இப்பாபத்தை மறுபடியும் செய்வதென்பது, கத₂ம் க₄டேத – எப்படிப்பொருந்தும்? இஹ – இப்பாவம் செய்யும் விஷயத்தில், ப₄யாதி₃ லேஸ: (அபி) – ப₄யம் முதலிய மூன்றில் சிறிதளவு கூட, மோஹேந – அநுப₄விக்கத்தகாத நீச விஷயத்தில் இது அநுப₄விக்கத்தக்கதென்னும் திரிபுணர்ச்சியினாலே, மே – அடியேனுக்கு, ந ப₄வதி – உண்டாகிறதில்லை. தஸ்மாத் – அதனால், அக₄ம் – பாவத்தை, புந: புந: – மறுபடியும் மறுபடியும், குர்வே – செய்துவருகிறேன்.

கருத்துரை:- ஐயா, ஸரணாகுதனென்னும் பெயரை மட்டும் சுமந்தாலும் உமக்கு, பாபம் செய்தபிறகு ப₄யமும் வெட்கமும் உண்டானால் பாபத்தை மேலும் செய்யமாட்டீர். பச்சாதாபமுண்டானால் செய்த பாபமும் தீரும். இதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? என்று யதிராஜருக்குத் திருவுள்ளமாயிருக்கலாம் என்று ஊஹித்து அருளிச்செய்கிறார். அக₄ம் – பாபம். ப₄யம் முதலியவை பூர்ணமாக உண்டானால் மறுபடியும் பாபம் செய்வதற்கே இடமில்லை. அவை சிறிதே உண்டானால் எப்போதோ ஒரு தடவை செய்வது தவிர மேன்மேலும் செய்யவழியில்லை. அடியேனுக்கோ அவை சிறிதும் உண்டாகாமையினால் மேன்மேலும் இடையருது அப்பாபத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் அவை சிறிதும் உண்டாகாமைக்குக் காரணமாகிற மோஹத்தை – ஸப்₃த₃தி₃ நீச விஷயங்களில் ‘இவை அநுப₄விக்கத்தக்கவை’ என்கிற திரிபுணர்ச்சியை நீக்கியருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂ப்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் உட்கருத்தாகும். அதனால் முற்கூறிய ‘தத்₃வாரய’ (அதை நீக்கியருளவேணும்) என்பதை இங்கும் வருவித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशम् अन्धः पुरस्थितमिवाहमवीक्षमाणः ।

कन्दर्पवश्यहृदयस्सततं भवामि हन्त त्वदग्रगमनस्य यतीन्द्र! नाहः ॥ (१२)

அந்தர்ப₃ஹிஸ்ஸகலவஸ்துஷு ஸந்தமீஸம்

அந்த₄:புரஸ்ஸ்தி₂தமிவாஹமவீக்ஷமாந:।

கந்த₃ர்பவஸ்யஹ்ருத₃யஸ்ஸததம் ப₄வாமி

ஹந்த த்வத₃க்₃ரக₃மநஸ்ய யதீந்த₃ர! நார்ஹ:॥ (12)

பதவுரை:- ஹே யதீந்த₃ர – வாரீர் யதிராஜரே, அஹம் – அடியேன், ஸகல வஸ்துஷு – எல்லாப்பொருள்களிலும், அந்த: ப₃ஹி: ச ஸந்தம் – உள்ளும் புறமும் பரந்திருந்து, ஈஸம் – எல்லாவற்றையும் அடக்கியானுகிற பூநீமந் நாராயணனை, புர: ஸ்தி₃தம் – முன்னே நிற்கும் மனிதனை, அந்த₄: இவ – குருடன் போல், அவீக்ஷமாண: ஸந் – பாராதவனாய்க்கொண்டு, (அதனால்) கந்தர்ப்பவஸ்ய ஹ்ருத₃ய: – மந்மத₂னுக்கு (ஆசைக்கு)வஸப்பட்ட மனத்தையுடையவனாக, ஸததம் ப₄வாமி – எப்போதும் இருக்கிறேன். (ஆகையால்) த்வத் அக்₃ர க₃மநஸ்ய – தேவரீர் திருமுன்பே வருவதற்கு,(அஹம்) ந அர்ஹ: – அடியேன் தகுந்தவனாக இல்லை, ஹந்த – ஐயோ கஷ்டம்.

கருத்துரை:- ‘ஐயா, அப்படியானால் நீர் நானிருக்குமிடத்திற்கு வாரும். அதற்கு ஆவன செய்கிறேன்’ என்று யதிராஜருக்குத் திருவுள்ளமாயிருக்குமென்று கருதி தாம் அவரைக் கிட்டுவதற்கும் தமக்குத் தகுதியில்லாமையை இதனால் கூறுகிறார். ‘வ்ருத்த்யா பஸா: – நர வபு: அஹம்’ தாய்க்கும் மற்றவற்றிற்கும் வாசி தெரியாமல் செய்யும் செயலினால் விலங்காய், உடலால் மட்டும் மனிதனாக இருக்கிறேன் அடியேன் – என்ற கீழ் ஏழாம் ஸ்லோகத்தை விவரிப்பவராய் தாம் காமத்திற்கே வஸப்பட்ட மனமுடைமையைக் கூறித்

தமது நிலையை யதிராஜரிடம் விண்ணப்பிக்கிறாரென்றபடி. யதிராஜர் என்று பெயர் படைத்துக் காமம் முதலியவற்றையடக்கிய பெரியோர்கட்கெல்லாம் தலைவராகிய எம்பெருமானார் எதிரே வந்து நிற்பதற்கு, காமத்திற்கே பரவசப்பட்ட தமக்குத் தகுதியில்லாமையை இதனால் விண்ணப்பித்தாரென்பது தேர்ந்த கருத்தாகும். காமத்தையே நினைக்கிற மனமுடைய அடியேன் தேவரீர் முன்பு வந்து நிற்பதை யெண்ணாத மனமுடையவனாகி, அங்ஙனம் முன்பு வந்து நிற்பதற்குத் தகுதியுடையவனல்லேன் என்றும் இங்ஙனம் நீசனான அடியேன் தேவரீர் முன்பு வந்து நின்றால் தேவரீர்க்கு மிகவும் அருவருப்பு உண்டாகுமாயினால் அப்படிவந்து நிற்பதற்கு அடியேன் தகுதி பெற்றிலேன் என்றும் கருத்துக் கூறுவர் அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி.

तापत्रयोजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ मम रुचिस्तु न तन्निवृत्तौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाथ! त्वमेव हर तद्यतिराज! शीघ्रम् ॥ (१३)

தாபத்ரயீஜநிதது₃:க₂நிபாதிநோஃபி

தே₃ஹஸ்தி₂தௌ மம ருசிஸ்து ந தந்நிவ்ருத்தௌ

ஏதஸ்ய காரணமஹோ மம பாபமேவ

நாத₂! த்வமேவ ஹர தத்₃யதிராஜ! ஸீக்₄ரம்॥ (13)

பதவுரை:- ஹே யதிராஜ - வாரீர் எதிகட்கிறைவரே, தாபத்ரயீ ஜநித து₃:க₂ நிபாதிநோஃபி - மூவகைத் தாபங்களினால் உண்டாகப்பட்ட து₃க்க₂ங்களின் நடுவில் விழுந்து கொண்டேயிருந்த போதிலும், மம து - மிக நீசனான அடியேனுக்கோவென்றால், தே₃ஹஸ்தி₂தௌ (பருப்பதும் இளைப்பதுமாய் ஒருபடிப்பட்டு இராத) உடல் இப்படியே அழியாமல் நிலைத்து இருக்கும் நிலையில், ருசி: - ஆசையானது, ப₄வதி - உண்டாகிறது, தத் நிவ்ருத்தௌ - அந்த உடலின் அழிவில், ந ருசி: - வெறுப்பு, ப₄வதி - உண்டாகிறது. ஏதஸ்ய - உடல் அழியாமையில் விருப்பமும் அஃது அழிவதில் வெறுப்பும் உண்டாகிற இந்நிலைமைக்கு, காரணம்- காரணமானது, மம பாபமேவ - அடியேனுடைய பாபமே ஆகும். நாத₂ - ஸ்வாமீ!, த்வம் ஏவ - அடியேனுக்குத் தலைவரும், பாபம் போக்குமாற்றல் படைத்தவருமாகிற தேவரீரே, தத் - அப்பாவத்தை, ஸீக்₄ரம் - அடுத்த க்ஷணத்திலேயே, ஹர - போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- 'ஐயா, நீர் இதுவரையில் கூறிய குற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணம், நீர் உம்முடைய உடல் நிலைத்திருப்பதில் வைத்திருக்கும் ஆசையேயாகும். அவ்வாசையை அவ்வுடலில் உள்ள நிலையாமை, பற்பல அழுக்குகள் நிறைந்துள்ளமை, நோய் பலவற்றிற்கும் இடமாக அமைந்திருக்கை முதலிய குற்றங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அவ்வுடலை நீரே விட்டுவிடும்' என்று எதிராசர் கருதியிருக்கலாமென்று நினைத்து விண்ணப்பிக்கிறார் இதனால். தாபத்ரயீ - மூன்று வகையான து₃க்க₂ காரணங்கள், (1) ஆத்₄யாத்மிகம் - உடலைப்பற்றிவருகிற க₃ர்ப₄த்தில் வஸித்தல் முதலியன,

ஒருநாளும் தலைசாயேனென்று பிடிவாதம்கொண்டு ரஸமறியாத முரட்டுத்தன்மையரையும் பணிசெய்வித்துக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்யம் இனியெங்குமில்லை யென்னும் படி குடிகொண்டிருக்கிற பார்வையுடையவனாகையாலே, அப்பார்வையின் நடமாட்டத்தைக் காட்டிச் சிலரை வஸமாக்குவான்; ஸம்ஸாரமாகிற பெருந்தீயில் ஸஞ்சரித்துக் குதரிக்கிடக்கிற சிலர் கண்களில், தன் கண்ணில் அழகாகிய அமுதத்தைக் குளிரப்பொழிந்து வஸமாக்குவான்; இப்படியாகிலும் வணங்காதாரை வணங்குவித்துக் கொள்ளவேணுமென்கிற இவனுடைய நிர்பந்தத்துக்கடியென்னென்னில்; தயையே வடிவான ஸ்ரீதேவி, சேதநர் படும் இழவைக் காணமாட்டாதவளாய், தன் கடாக்கத்தினால் இவனை மயக்கித் தன் சொல்லைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாத படி வளைக்கையாலே, எவ்விதத்திலாகிலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையில் நிலைமையுடையனானினிவன், இவன் மாளிகைக்கு உள்ளிருக்கில் புறம்புள்ளார் காணமாட்டார்களென்று இடைவெளியுள்ள யமுனையில் சிறியாரும் காணும்படி உயர்ந்த மணல்மேட்டில் ஏறி, மந்தமனுக்கும் மந்தமனாய், மாதுர்யம் குடிகொண்ட நீலமேனியான பாலனாய்க் கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றான்; அறப்பெரியான இவன் இப்படி வணங்கிக் கொடுக்க இனிநாம் வெறுமனே யிருக்கலாகாது. நெடுநாளாக இவன் கண்ணுக்குத் தப்பிப் பல்யோனிகளிலும் திரிந்ததுபோலன்றிக்கே இப்பொழுது நாம் அவன் கண்ணுக்கிலக்காய் அவனுடைய ஆராதநத்துக்குரிய மாளிடப் பிறவியைப் பெற்றுநின்றோம். ஆகையால் இப்பொழுதே அவனை ஆரதிப்போம் வாருங்கோள் என்கிறார். (3)

बर्होत्तंसविलासिकुन्तलभरं माधुर्यमग्नाननं

प्रोन्मीलन्नवयौवनं प्रविलसद्वेणुप्रणादामृतम् ।

आपीनस्तनकुड्मलाभिरभितो गोपीभिराराधितं

ज्योतिश्चेतसि नश्चकास्ति जगतामेकाभिरामाद्भुतम् ॥४॥

ப₃ர்ஹோத்தம்ஸ—விலாஸி—குந்தலப₄ரம் மாது₄ர்யமக்₃நாநநம்

ப்ரோந்மீலந்நவயௌவநம் ப்ரவிலஸத்₃வேணுப்ரணாத₃ாம்ருதம்।

ஆபீநஸ்தநகுட்₃மலாபி₄ரபி₄தோ கே₃பீபி₄ராராதி₄தம்

ஜ்யோதிஸ்சேதஸி நஸ்சகாஸ்தி ஜக₃தாம் ஏகாபி₄ராமாத்₃ப₄தம்॥

பதவுரை:—(ப₃ர்ஹோத்தம்ஸ—விலாஸி—குந்தலப₄ரம்) ப₃ர்ஹ—மயில்தோகை

யாகிற, உத்தம்ஸ—ஸிரோபூஷணத்தினால், விலாஸி—அழகு பொருந்திய,

குந்தலப₄ரம்—மயிர்முடியையுடையதும், (மாது₄ர்யமக்₃நாநநம்) மாது₄ர்ய—

போக்யதையில், மக்₃ந—மூழ்கியிருக்கிற, ஆநநம்— முகத்தையுடையதும்,

(ப்ரோந்மீலந்நவயௌவநம்) ப்ரோந்மீலந்—மிகவும் வருத்தியடையாநின்ற, நவ —

புதிதான, யௌவநம்—யௌவநாவஸ்தையை யுடையதும், (ப்ரவிலஸத்₃

வேணுப்ரணாத₃ாம்ருதம்) ப்ரவிலஸத்— மிகவும் விளங்காநின்ற,

வேணுப்ரணாத₃ாம்ருதம்—அம்ருதம்போன்ற வேணுகாநத்தையுடையதும்,

ஸ்ரீஸைலேஸ்தயாபாதரம்—ஜூலை 2009

(ஆபீநஸ்தநகுட்₃மலாபி₄:) ஆபீந-திரண்டும்,ஸ்தநகுட்₃மலாபி₄:—மொக்குகள் போன்றதுமான ஸ்தங்கனையுடைய,கே₃பீபி₄:—கோபஸ்தீரிகளினால், அபி₄த:—சுற்றும் சூழ்ந்துநின்று, ஆராதி₄தம் —கொண்டாடப்பட்டதும், ஜகத₃தம் —உலகங்களுக்குள், (ஏகாபி₄ராமாத்₃பு₄தம்) ஏக—ப்ரதாநமாயும், அபி₄ராம — அதிஸுந்தரமாயும், அத்₃பு₄தம்—ஆஸ்சர்யகரமுமான, ஜ்யோதி: —தேஜோமயமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரப்ரஹ்மமானது, ந:—எங்களுடைய, சேதஸி—ஹ்ருதயத்தில், சகாஸ்தி — ப்ரகாஸிக்கிறது.

தாத்தப்ர்யம்:— கீழ் க்ருஷ்ணகுணங்களை அநுபவித்தபோது அந்த ப₄வநாதிஸ யத்தாலே அக் க்ருஷ்ணாவதாரம் ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றி அருகிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து “அவனை ஆராதிக்க வாருங்கோள்” என்றழைத்தார். அதைக்கேட்ட அருகிலுள்ளார், “க்ருஷ்ணாவதாரம் முற்காலத்திலும் நாம் இப்பொழுதுமாயிருந்தோம், அவனை நாம் ஆராதிக்கும் விதமென்” என்று வினவ, அதை ஆராய்ந்துபார்த்து “ஆம், நமக்கிது ப்ரத்யக்ஷமன்று, மாநஸாநுபவமாயிருந்தது” என்று நிர்ணயித்து, தம்மனத்தில் தோற்றின விதத்தைப் பேசுகிறார்.

ஆபரணத்துக்கோர் ஆபரணமிட்டாற்போலே, ஸ்வாபாவிசமமாகவே விளங்காநின்ற முன்னெற்றியில் மயிர்முடியானது மயிலிறகோடு சேர்த்து முடிக்கப்பட்டதாய் மிகவும் விளங்காநின்றது; அதற்குக்கீழ், ஆகாரமொன்றும் தோற்றாமே மாதுர்யமென்றே திரண்டுதோற்ற, இது ஏதாயிருக்கலாமென்று அதனுள்ளே இழிந்து ஆராய்ந்துபார்க்க, அங்கு, சிறிது இளம்பருவமும் மேல் மேல் வளராநின்ற யௌவநமும் கலந்து விளங்காநின்ற முகமென்று தோற்றினின்று; அதை அநுபவிக்கும்போது செவியில் பாய்ந்த குழலோசையானது வேணுவைகாட்டாநிற்க, அது அதரமணியுடன் சேர்ந்து ப்ரகாஸியாநின்றது; அப்பொழுது இவனைக்கண்ட கோபிமார்கள் என்னைப்போல் சபலசித்தமுடையராய் இவன் வடிவழகில் கால்தாழ்ந்து களிப்புடனே முலைகள்விம்மி சுற்றும் சூழ நின்று புகழாநின்றார்கள்; அவர்கள் நடவீவே க்ருஷ்ணமூர்த்தி தேஜோரூபமாய், ஜகத்தில் இத்தோடொத்த இனியவஸ்து வேறென்றில்லை யென்னும்படி அத்யாஸ்சர்யகரமாய்த் தோற்றினின்று; இவ்வளவும், நெடுநாள் பெருந்தவம்செய்து இவ்வெழிலைக் காணும்படியான பாக்க்யசாலியாய் எல்லோரும் கொண்டாடும்படியான என்னுடைய மாநுஸாநுபவமாயிருந்ததென்கிறார். (4)

मधुरतरस्मितामृतविमुग्धमुखाम्बुरुहं

मदशिखिपिञ्जलाञ्छितमनोज्ञकचप्रचयम् ।

विषयविषामिषग्रसनगृध्नुषि चेतसि मे

विपुलविलोचनं किमपि धाम चकास्ति चिरम् ॥५॥

மது₄ரதரஸ்மிதாம்ருதவிமுக்த₃த₄முக₂அம்புருஹம்
 மது₃ஸிகி₂பிஞ்சலாஞ்சிதமநோஜ்ஞகசப்ரசயம்
 விஷயவிஷாமிஷக்₃ரஸநக்₃ருத்₄நுஷி சேதஸி மே
 விபுலவிலோசநம் கிமபி த₄ம சகாஸ்தி சிரம்॥

பதவுரை:—(மது₄ரதர ஸ்மிதாம்ருத விமுக்த₃த₄ முக₂அம்புருஹம்) மது₄ரதர—
 அத்யந்தம் மநோஹரமாய், ஸ்மித அம்ருத—நவநீதம்போல் இனியதுமான,
 புன்சிரிப்பினால், விமுக்த₃த₄—அழகியதாய், முக₂அம்புருஹம்—தாமரைப்பூப்போல்
 மேன்மைபொருந்திய நாற்றங்கள் பொருந்திய திருமுகத்தையுடையதும்,(மது₃ஸிகி₂
 பிஞ்சலாஞ்சித மநோஜ்ஞ கசப்ரசயம்) மது₃—மதித்துப் புஷ்டமான, ஸிகி₂—
 மயிலினுடைய,பிஞ்சு—இறகுகளினால், லாஞ்சித—அலங்கரிக்கப்பட்டும்,மநோஜ்ஞ—
 (ஸ்வாபாவிசுமாவே) ஸுந்தரமுமாய், கசப்ரசயம்—ஸ்வாக்யமுமான குழற்கற்றையை
 யுடையதும், (விபுல விலோசநம்) விபுல—பரந்த, விலோசநம்—திருக்கண்களை
 யுடையதும், கிம் அபி —இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாத மஹிமையை
 யுடையதுமான, த₄ம—தேஜோரூபமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூப பரதத்த்வமானது,
 (விஷயவிஷாமிஷ—க்₃ரஸந க்₃ருத்₄நுஷி) விஷய—ஸ்த்ரீமுதலிய ஸாம்ஸாரிக
 விஷயங்களாகிற, விஷாமிஷ —விஷம் கலந்த மாம்ஸத்தினுடைய
 (மாம்ஸத்தை),க்₃ரஸந —விழுங்குவதில் (அநுபவிப்பதில்), க்₃ருத்₄நுஷி—
 பேராசைகொண்ட, மே—என்னுடைய, சேதஸி—மனத்தில், சிரம்—நீடித்திருந்து,
 சகாஸ்தி—தோற்றுகிறது.(5)

தாத்பர்யம்:— அநாதிகாலம் தொடங்கி விஷயாந்தர ப்ரவணராய்ப்போந்த
 உமக்கு க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் இப்படி ப்ரீதி பிறக்கக்கடியென்னென்ன அதைச்
 சொல்லுகிறார் இதில்.

புஜித்தாரை முடிக்கவற்றான விஷங்கலந்த அந்நம்போல் நரகத்தை
 அடைவிப்பிக்குமதாய் அல்பஸாரமான ஸம்ஸாரத்தை விளேக்கவற்றான
 விஷயாந்தரத்தில் பேராசைகொண்டு மருளுற்ற என் மனஸ்ஸில், தேஜோமயமான
 க்ருஷ்ணன் புகுந்து தன்னொளியினால் அம்மருளைப் போக்கி வெளிச்செறிவைப்
 பிறப்பித்து விஷயாந்தரங்களிலுண்டான தோஷத்தைக்காட்டி அதிலுண்டான ஆவலைத்
 தவிர்த்து அதற்குமேலும் அவ்வாவலால் பின்னாட்டாதபடியாக அமுதிலுமினியதான
 முறுவலினால் கண்டாரைத் தன்னிடத்திலேயே மயக்கப்பண்ணுமதாய், நாற்றம்,
 மென்மை, செவ்வி, குளிர்ந்தி ஆகிய இக்குணங்களையுடையதான முகத்தையும்,
 யௌவநப்பருவமான மயிலினிறகுடன் பிணைத்துக்கட்டப்பட்டு, வைத்தகண்வாங்க
 வொண்ணாதபடி இனிதான குழற்கற்றையையும், (தலையில் மயிர்களையும்)
 நிருபமாநமான பரந்தகண்களையும் காட்டி என்னையும் வஸீகரித்து என் மனத்திலேயே
 எப்போதும் ப்ரகாஸியாநின்றான்; ஆகையால், நான் இப்பேறு பெறப்பெற்றேன்
 என்கிறார். (5)

मुकुलायमाननयनांबुजं विभोः मुरली निनादमकरन्दनिर्भरम् ।

मुकुरायमाणमृदुगण्डमण्डलं मुखपङ्कजं मनसि मे विजृम्भताम् ॥६॥

முகுலாயமாநநயாநாம்புஜம் விபே₄: முரலீநிநாத₃மகரந்த₃நிர்ப்ப₄ரம்।

முகுராயமாணம்ருது₃க₃ண்ட₃மண்ட₃லம் முக₂பங்கஜம் மநஸி மே விஜ்₃ரும்ப₄தாம்॥

பதவுரை:— (முகுலாயமாந நயாநாம்புஜம்) முகுலாயமாந —மொக்குப்போல் நடுப்பெருத்து இரண்டருகும் சிறுத்திருப்பதும், நயாநாம்புஜம்— தன் நிலத்திலுள்ள தாமரைபோல் செவ்வியழியாததுமான நேத்ரங்களையுடைத்தாய், (முரலீ நிநாத₃ மகரந்த₃ நிர்ப்ப₄ரம்) முரலீ நிநாத₃—வேணுகாநமாகிற, மகரந்த₃—தேனினால், நிர்ப்ப₄ரம்—நிறைந்ததாய், (முகுராயமாணம்ருது₃க₃ண்ட₃மண்ட₃லம்) முகுராயமாண —கண்ணாடிபோல் பளபளத்தும்,ம்ருது₃—மெல்லியதுமான, க₃ண்ட₃மண்ட₃லம்—கபாலப்ரதேஸத்தையுடைய, முக₂பங்கஜம்—முகாரவிந்தமானது, மே—என்னுடைய, மநஸி—நெஞ்சில், விஜ்₃ரும்ப₄தாம்—பெருக விளங்கக்கடவது.

தாத்தபர்யம்:— கீழ், தம்மை அவன் வஸீகரித்தபடி சொன்னார்; இதில், விஷயாந்தரத்தில் நின்றுத் தம்மை மீட்ட உபகாரம்மருதியாலே அவனை எப்போதும் த்யாநிக்கக்கடவேனென்கிறார்.

தாமரையின் மொட்டுப்போல் இரண்டருகும் குவிந்து நடுப்பெருத்துள்ள கண்ணனுடைய கண்ணழகன்ருே என்னை வஸீகரித்தது என்று முதலிலே கண்ணழகைக் கொண்டாடினார்; “நீர் அவன் கண்ணைப்பார்த்த பின்பன்ருே அக்கண்ணழகுக்குத் தோற்றது, அதைப்பார்க்கப்பண்ணினார் ஆர் என்ன” அவனுடைய வேணுகாநம் என்செவியில் அமுதத்தைப் பொழிந்தது, இதுக்கு மூலமென்னென்று திரும்பிப் பார்த்தேன், அப்பொழுது, கண்ணாடிபோல் பளபளத்ததாய் மெல்லியதான கபோலங்களும், அவற்றின் இடையில், சேற்றில் முளைத்த தாமரைபோல் செவ்வியழியாத முகமும், அதினுள்ளே மதுவெள்ளமிடாநின்ற கமலம்போன்ற இரண்டு கண்களும் தோற்றநின்றது; இப்படியாக என்னை ஆட்கொண்ட இவையெல்லாம், இவற்றை அடிக்கடி காணவேணுமென்று ஆவலுடையனான என் மனத்தில் எப்பொழுதும் கிளர்ந்தெழக் கடவதாக. (6)

कमनीयकिशोरमुग्धमूर्तेः कलवेणुक्वणितादृताननेन्दोः ।

मम वाचि विजृम्भतां मुरारेः मधुरिम्णः क्वणिकापि कापि कापि ॥७॥

கமநீயகிஸோரமுக்₃த₄மூர்த்தே: கலவேணுக்வணிதாத்₃ருதாநநேந்தே₃:।

மம வாசி விஜ்₃ரும்ப₄தாம் முராரே: மது₄ரிம்ண: க்வணிகாபி காபி காபி॥

(ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யம்) கடுங்கோடையிலே நொந்த பயிர் மேக₄மேறி வர்ஷித்தால் தேறுமாபோலே, நீர் பார்த்தருளுகையாலே இப்போது அநந்தோத்யமாய்த்து. ‘ஆவதென்?’ என்றால்; மஹிமஹி₄ரஜலநி₄ருபமான ஜக₃த்தென்ன, தத₃ந்தர்வர்த்திகளான தே₃வதீர்யங்மநுஷ்யஸ்த₂வரருபமான சதுர்வி₄தே₃ஹப்ரவேஸம் பண்ணியிருக்கிற ஆத்மகோடிகளென்ன, இவற்றை உடைத்தாயிற்று.

(ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த₃லோசநமந:காந்தாப்ரஸாத₃ா₃ருதே) “தஸ்ய யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று கொண்டு ஈஸ்வரனுடைய உத்ப₂ல்மமான தாமரைப்பூப்போலே இருந்துள்ள திருக்கண்மலரில் அழகு. “மத்ஸ்ய: கமலலோசந:” என்றும், “மஹாவராஹ: ஸ்பு₂டபத்₃மலோசந:”

(ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யம்) கடுங்கோடையிலே காய்ந்து போன பயிர், கார்மேகம் வானத்தில் ஏறிப் பொழிந்தால் தளிர்ப்பது போலே, நீர் கடாக்ஷித்தருளுகையால் இப்போது அளவற்ற பெருமையுடையதாயிற்று. இதற்குக் கருத்தென்ன எனில், பூமி, மலைகள், கடல் முதலானவை அடங்கிய உலகமென்ன, அதனுள்ளிருக்கும் தேவர், தீர்யக் (ஊர்வன, பறப்பன) மநுஷ்யர், தாவரம் என்னும் நாலுவிதமான தேஹங்களில் நுழைந்திருக்கும் ஜீவாத்ம ஸமூஹமென்ன ஆகியவற்றை உடையதாயிற்று என்றபடி.

(அரவிந்தலோசந மந:காந்தா ப்ரஸாத₃ா₃ருதே) ய ஏஷோந்தராதி₃த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த₃ருஸ்யதே ஹிரண்யஸம்ஸ்ருர் ஹிரண்யகேஸ: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:| தஸ்ய யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவ மக்ஷிணீ| [ஸூர்யனுக்கு நடுவில் தங்கம் போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன் ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மீசையையும், கேஸங்களையும், எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன். அவனுக்கு ஸூர்யனும் மலரும் தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள.] என்று சொல்லப்படும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய மலர்ந்த தாமரைப்பூ போலே இருக்கும் திருக்கண்களின் அழகு.

“மத்ஸ்ய: கமலலோசந:” [தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய மத்ஸ்யமூர்த்தி.] ததஸ்ஸமுத்க்ஷிப்ய த₄ராம் ஸ்வத₃ம்ஷ்ட்ரயா மஹாவராஹ: ஸ்பு₂டபத்₃மலோசந:| ரஸாதலாது₃த்பலபத்ரஸந்நி₄ப₄: ஸமுத்தி₂தோ நீல இவாசலோ மஹாந்|| [மலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை உடையவரும், நீலோத்பலமலரின் இதழ்போன்ற நிறத்தையுடையவருமான மஹாவராஹஸ்வரூபியான ப₄க₃வான் தன்னுடைய த₃ந்தத்தால் பூ₄தே₃வியை ரஸாதலத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு பெரிய நீலமலைபோல் கிளம்பினார்.]

என்றும், “ராமோ ராஜீவலோசந:” என்றும், “க்ருஷ்ண: கமலலோசந:” என்றும் இப்படி மத்ஸ்யமநுஷ்யாதி₃ விக்₃ரஹபரிக்₃ரஹம் பண்ணினாலும் கண்ணை மறைக்கப்போகாதேயிறேயிருப்பது. ஸர்வாங்குங்களுமும் மறையும்படியாகக் கவசமிட்டாலும் கண்ணைக் கவசமிடுவானிலனிறே. ஆக, தாமரைக்கண்ணன் என்கையாலே இவனுக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் சொல்லப்பட்டது.

(அரவிந்த₃லோசநமந:காந்தா) இங்ஙனெத்த வைப₄வத்தை உடையனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பைப் பண்ணுமவளாயிருக்கும். “ப₄ார்யை” என்னுதே “காந்தை” என்பானென்? என்றால்: “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ!” என்றும், “பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்றும், “அஸ்யா தே₃வ்யா மநஸ்தஸ்மிம்ஸ்தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டி₂தம்” என்றும் ப்ரமாணமுண்டாகை

ஊநஷோட₃ஸவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:।

ந யுத்த₄யோக்யதாமஸ்ய பஸ்யாமி ஸஹ ராக்ஷஸை:॥ (ரா.பு.20-2)

[தாமரை போன்ற கண்ணையுடையனான என்னுடைய ராமன் பதினாறுக்கும் குறைந்த வயதையுடையவன். (தஸரதனான) நான் இவனிடம் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்த₄ம் செய்ய யோக்யதையைக் காணவில்லை.] “க்ருஷ்ண: கமலலோசந:” [தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன்.] என்று இவ்வண்ணமாக மீன், மனிதன் முதலான எந்தத் திருமேனியை எடுத்துக் கொண்டாலும் கண்ணை மறைக்க முடியாதபடியன்றே இருப்பது. எல்லா அவயவங்களும் மறையும்படியாக ஒருவன் கவசமிட்டுக் கொண்டாலும் கண்ணைக் கவசமிட்டு மறைக்க முடியாதன்றே. ஆக, ‘அரவிந்த₃லோசந’ என்று தாமரைக்கண்ணன் என்கையாலே இவன் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவன் என்று சொல்லப்பட்டது.

(அரவிந்த₃லோசந மந: காந்தா) இப்படிப்பட்ட பெருமையுடையவனாயிருக்கும் ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை உகக்கச்செய்வளாயிருப்பாள் இவள். “ப₄ார்யை” (மனைவி) என்று கூறாமல் “காந்தை” (இனியவள்) என்று சொல்லுவானென் எனில் ‘உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ’ (திருவாய் 10-10-6) என்றும், “பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு” (திருநெடு 18) என்றும்,

அஸ்யா தே₃வ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டி₂தம்।

தேநேயம் ஸ ச த₄ர்மாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி॥ (ரா.ஸு.15-52)

[இந்த ஸீதாதே₃வியினுடைய மனம் அந்த ராமபிரானிடமும், அவருடைய மனம் இந்த தே₃வியிடமும் லயித்திருக்கிறது. அதனாலேயே இவரும்,

யாலே காந்தாஸப்₃த₃ப்ரயோக₃ம் பண்ணுகிறார். (ப்ரஸாத₃ாத்₃ருதே) இங்ஙனெத்திருந்துள்ள இவளுடைய ப்ரஸாத₃த்தையொழிய.

(ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்₄வஸு ந்ருணம் ஸம்ப₄ாவ்யதே கர்ஹிசித்) ஸம்ஸ்ருதியாவது ஐஸ்வர்யம்; அக்ஷரமாவது கைவல்யமோக்ஷம்; வைஷ்ணவாத்₄வாவாகிறது - “ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே” என்றும் “தத்₃விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்” என்றும் “பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டார்” என்றும், இப்படி ஸ்ருதியோடு, ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதிபாதி₃க்கிற பரமபத₃ம். ஆக, இவ்வழிகளில் அரவிந்த₃லோசநமந: காந்தையுடைய ப்ரஸாத₃த்தையொழிய மநுஷ்யரில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவருக்கும் ஸ்ரேயஸ் வாராது என்கிறார் ஆளவந்தார்.

த₄ர்மாத்மாவான அவரும் சிறிது காலமாவது ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.] என்றும் ப்ரமாணங்கள் இனிய மனைவியாகக் கூறுகையாலே காந்தா என்று சொல்லப்படுகிறது. (ப்ரஸாத₃ாத்₃ருதே) இப்படிப்பட்ட இவளுடைய அருளில்லாமல் போனால்.

(ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்₄வஸு ந்ருணம் ஸம்ப₄ாவ்யதே கர்ஹிசித்) ஸம்ஸ்ருதியாவது - ஸம்ஸார மண்ட₃லத்தில் கிடைக்கும் ப்ராக்ருதமான செல்வங்கள். அக்ஷரமாவது - நித்யவிபூதியில் ஒருமூலையில் கிடைக்கும் ஆத்மாநுப₄வமாகிய கைவல்யமோக்ஷம். வைஷ்ணவாத்₄வாவாவது - “ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே (ச₂ாந்.8-15-1) [(இந்த முக்தாத்மா) மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை; மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை.] தத்₃விஷ்ணோ: பரமம்பத₃ம் ஸத₃ாபஸ்யந்தி ஸூரய: | தி₃வீவ சக்ஷூராததம் | தத் விப்ராலோ விபந்யவோ ஜாக்₃ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த₄தே விஷ்ணோர் யத் பரமம் பத₃ம் || (ருக்₃வேத₃ம் 1-2-7) [விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத₃த்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள். அப்பரமபத₃ம், எல்லாவற்றையும் ப்ரகாஸிப்பிப்பவனும், ஆகாயத்திலிருப்பவனும் உலகிற்கெல்லாம் கண்ணிருப்பவனுமான ஸூர்யன் போல் ப்ரகாஸமுள்ளது. விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபத₃மிருக்கிறதோ, அதில் மேத₄ாவிகளும், துதிப்பதையே ஸ்வப₄ாவமாக உடையவர்களும், ஜாக்₃ருகர்களாயிருப்பவர்களும் நித்யஸூரிகள் ப்ரகாஸிக்கின்றனர்.] என்றும் “பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டார்” (பெரிய திரு 4-5-2) என்றும் ஸ்ருதியோடு, ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வேற்றுமையில்லாமல் சொல்லுகிற பரமபத₃ம். ஆக இம்முன்று புருஷார்த்த₂ங்களில் தாமரைக்கண்ணின் இனிய மனைவியுடைய அருளில்லாமல் போனால் ஸம்ஸாரிகளில் எவர்க்கும் சிறப்பு நேராது என்கிறார் ஆளவந்தார். (3)

शान्तानन्दमहाविभूति परमं यद्ब्रह्म रूपं हरेः
मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम् ।
यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि ता-
न्याहुः स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ॥४॥

வ்யா.- (ஸாந்தாநந்த₃மஹாவிபூ₄தி பரமம் யத் ப்₃ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:)
ஸாந்தியாவதென்னென்றால் “அஸநாயா₅பிபாலே ச ஸோகமோஹௌ
ஜராம்ருதீ! ஷடூர்மிபி₄ர் விஸு₃த்த₄யா” என்று கொண்டு ஸ்ருதியில்
சொல்லப்பட்டபடி ஷடூர்மிரஹிதமாயிருக்குமென்றபடி.

ஸாந்தாநந்த₃மஹாவிபூ₄தி பரமம் யத் ப்₃ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:
மூர்த்தம் ப்₃ரஹ்ம ததோ₅பி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத₃யத்₃பு₄தம்।
யாந்யந்யாநி யத₂ஸு₂க₂ம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி தாந்-
யாஹு: ஸ்வைரநுரூபரூபவிப₄வைர் க₃டே₄பகூ₃ட₄நி தே॥

பதவுரை.- ஸாந்த-ஷடூர்மிகளற்றதாய், ஆநந்த₃-ஆநந்த₃மயமாய்,
பரமம் -தனக்கு மேலானதற்றதாய், ப்₃ரஹ்ம - பெரிதாயிருப்பதாலும்,
(பிறரைப்) பெரிதாகச் செய்வதாலும் ப்₃ரஹ்மஸப்₃த₃த்தாலே சொல்லப்
படுவதாயிருக்கும், ஹரே: யத் ரூபம்-ஹரியினுடைய யாதொரு ஸ்வரூபமுண்டோ,
தத: அபி - அதைக்காட்டிலும், தத்ப்ரியதரம் - அந்த ப₄க₃வானுக்கு மிகவும்
ப்ரியமாயிருப்பதும், மூர்த்தம்-கண்ணால் காணக்கூடியதும், ப்₃ரஹ்ம-ப்₃ரஹ்ம
ஸப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுவதும் , அத்யத்₃பு₄தம் - மிகவும் அத்₃பு₄தமானது
மான , ரூபம் யத் - யாதொரு ரூபம் உண்டோ, யத₂ஸு₂க₂ம் விஹரத: -
இஷ்டப்படி விளையாடும் எம்பெருமானுக்கு, அந்யாநி ரூபாணி யாநி - மற்றும்
யாவை சில ரூபங்களுண்டோ, தாநி ஸர்வாணி - அந்த ரூபங்களெல்லாம், தே -
உனக்கு, ஸ்வை: அநுரூபரூபவிப₄வை: - அஸாத₄ாரணங்களாய், தகுந்தவை
யாயிருக்கும் தி₃வ்யரூபங்களால், க₃டே₄பகூ₃ட₄நி ஆஹு: - நன்றாக
ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவையென்று (ப்ரமாணங்கள்) சொல்லுகின்றன.

வ்யா.- (ஸாந்தாநந்த₃ மஹாவிபூ₄தி பரமம் யத் ப்₃ரஹ்ம ரூபம்
ஹரே:) ஸாந்தி என்பது என்னவெனில்: “அஸநாயா₅பிபாலே ச
ஸோகமோஹௌ ஜராம்ருதீ! ஷடூர்மிபி₄ர் விஸு₃த்த₄யா” (பசி,தாகம்,
ஸோகம், மோஹம், கிழத்தனம், மரணம் என்னும் ஆறு ஊர்மிகளற்றது.) என்று
வேத₃வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டபடி ஆறு ஊர்மிகள் அற்றதாயிருக்கும்
எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் என்று பொருள்.

ஸ்வா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி₃) மத்₄யமாங்க₃த்தில் சேறும் புழுதியும். “சொட்டுச் சொட்டு” (1-9-1) என்று துளியாநின்றால் சேறுதன்னடையே உண்டாமிறே. புழுதியனைந்து விளையாடாநின்றால், நனைத்தவிடம் சேறாய் நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறே யிருப்பது. மற்றைப்படியாகிலுமாமிறே. “உன்னொடு தங்கள் கருத்தாயின” (1-5-8). “புட்டி” என்று ஜக₄நபார்ஸ்வத்துக்குப்பேர். அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்போது நீஹாரங்களும் வேணுமிறே. (அட்டியமுக்கி) சேற்றையும், புழுதியையும் மேலே கொடுவந்திட்டு கையாலே உறைக்கப்பூசா நின்றால் நிஷேதி₄க்கில் “பிள்ளைசீறும்” என்று பார்த்து மந்த₃ஸ்மிதம் செய்திருக்குமிறே. (அகம்புக்கித்யாதி₃) உள்ளே புக்கு இவன் காணுமை மறையவைத்த பாத்ரங்களில் தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும். (பட்டிக்கன்றே) பட்டிபுகாமல் வேலியடைத்து வைத்த கர்ஷகனறியாமல் பயிர்களைக் களவிலே போய்த்தின்றுமதிறே பட்டிக்கன்று; அதுபோலே அகம்புக்கு, அறியாமே வைத்தவற்றை நான் அறியாதபடி உண்கையாலே “பட்டிக்கன்றே” என்கிறார். ஸகலஜக₃த்காரணமான தாமரையைத் திருநாபி₄யிலே யுடையவனாகையாலே “பற்பநாபன்” என்கிறார். (5)

புட்டியிற்சேறும் புழுதியும்கொண்டுவந்து

அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

சட்டித்தயிரும் தடாவினில் வெண்ணெயுமுண்

பட்டிக்கன்றே ! கொட்டாய் சப்பாணி பற்பநாபா ! கொட்டாய் சப்பாணி. (5)

வ்யா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி₃) மத்₄யமாங்க₃த்தில் சேற்றையும், புழுதியையும் கொண்டுவந்து சொட்டுச்சொட்டென்ன துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளையாடுகையாலே, திருவரையில் நனைந்தவிடம், நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறே யிருப்பது. (அட்டியமுக்கி) இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடேவந்து அணைக்கையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. (அகம்புக்கித்யாதி₃) ஓடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, தயிரையும், தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யாநிற்கும். (புட்டியித்யாதி₃) பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. (பற்பநாபா) ஸகலஜக₃த்காரணமான தாமரையைத் திருநாபி₄யிலே யுடையவனே! (5)

அரு.அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி₃) “புட்டி” என்றதினர்த்த₂ம் (மத்₄யமாங்க₃த் தில்) என்றது; அதாவது - திருவரையைத் திருவுள்ளம்பற்றி. சேறுண்டாகைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (சொட்டுச்சொட்டித்யாதி₃). “பட்டிக்கன்றே” என்றதைக் கடாஷித்து “அகம்புக்கு” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (ஓடிப்போயுள்ளே புக்கு) என்றது. (5)

ஸ்வா.- ஆரூம்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி₃) (தாரித்து) “இவர்களுக்கு ஸ்தி₂தி எங்கே? அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்” என்கிற ப₃ஹு₃மாநத் தாலே நிருபாதி₄கபித்ருவசந பரிபாலநம் செய்யாதே. (போருய்த்தித்யாதி₃) க்ருஷ்ண பக்ஷபாதிகளோடே போரை நடத்துவதாக, யுத்₃த₄பூ₄மியிலே முற்பட அணியும் கையும் வகுத்துப் புகுந்தவர். (மண்ணாளவித்யாதி₃) பூ₄மியெல்லாம் நாங்களே ஆளவேணுமென்று மநோரதி₂த்த ராஜாக்கள், தழைத்த மரங்களெல்லாம் நின்றவாற்றியாமல் பட்டு விழுந்தாப்போலே முடிந்து போக. “மன்னர்” என்கிற பன்மை. “பட” என்ற ஒருமையாலே, “அவர்பட்டார், இவர் பட்டார்” என்கிற பர்வக்ரமமில்லையென்கிறது. “பர்வக்ரமமில்லை” என்றது - சிலர் ப்ராணனோடே நின்றார்களாக இவர் காணாமையாலே. “நேயமஸ்தி புரீ லங்கா” (ரா.ஸு.43-25) என்று லங்கையைத் திருவடி காணாதாப்போலே.

**தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
போருய்த்துவந்து புகுந்தவர் மண்ணளப்
பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்த கைகளால் சப்பாணி தேவகி சிங்கமே! சப்பாணி. (6)**

வ்யா.- ஆரூம்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி₃) “த₄ரித்து” என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. த₄ரித்து-பொறுப்புண்டாய் என்னுதல்; ப₃ுத்₃தி₄ பண்ணி யென்னுதல். (நூற்றுவர்) இதுக்கு - மேலே அந்வயம். (தந்தை சொற்கொள்ளாது) “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத₄வ:” (ப₄ார.ஆர.186-57) என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, “பாண்ட₃வர்களும் நீங்களும் பரஸ்பரம் விரோதி₄த்திருக்க வேண்டா, ப்ராப்தி எல்லார்க்கும்மொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமவிப₄ாக₃ம் பண்ணி ப₄ுஜித்துச் சேர்ந்திருங்கோள், அது செய்யமாட்டி கோளாகில், தலைக்கு இரண்டு ஊராக அவர்களுக்குப் பத்தூர் தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யிகோளாகில் அவர்களுக்கு குடியிருக்கைக்கு ஓரூர் தன்னையாகிலும்

அரு.- ஆரூம்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி₃) (பொறுப்புண்டாய்) என்றது - பாண்ட₃வர்களிடத்தில் கோபத்தை ஸஹித்தென்றபடி. (ப₃ுத்₃தி₄பண்ணி) என்றது - க்ருஷ்ணன் சொல்லே ஹிதமாக ப₃ுத்₃தி₄பண்ணியென்றபடி. “தாரித்து” என்றதுக்கு “தந்தைசொல் கொள்ளாது” என்றத்தோடந்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “நூற்றுவர்” என்றதுக்கு “மன்னர்” என்றவநந்தரத்திலே அந்வயமென்றருளிச் செய்கிறார் (நூற்றுவரித்யாதி₃). க்ருஷ்ணன் நூற்றுவர்க்குத் தந்தையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஷாமித்யாதி₃). “நீ தூதாக வெழுந்தருளி - இப்படி அருளிச்செய்த” என்றந்வயம். “பத்தூர் பெருதன்று பாரதம் கைசெய்த” (2-1-1) என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தலைக்கித்யாதி₃).

(பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்த கைகளால்) பாண்ட₃வர்களுக்குக்கென்னாதே “ஐவர்” என்றது - முன்பே நூற்றுவரென்று பரிக₃ணிக்கையாலே. (அன்று) தங்கள் வெறுமை தோன்ற நின்றவன்று. “பார்த்த₂ஸாரதி₂” என்னும்படி ஆயுத₄மெடுக்கவொண்ணாதென்று விலக்குகையாலே தேர்க்காலாலே துகைத்தானிறே. உய்த்தல் - நடத்தல். தேருய்த்தகைகளால் ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம் அங்கே உண்டானுப்போலே, இங்கும் என்னபேகைக்கீடாகச் செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறார். (தேவகிசிங்கமே) தேவகிபெற்ற, ராஜகுலத்வமான கர்வம் தோன்ற ஸிம்ஹக்கன்று போலே இருக்கிறவனே? “தாருய்த்து” என்று பாட₂மானபோது “தார்” என்று - அணி வகுக்கையாய், அணிவகுத்தென்றபடி.

“தந்தைசொற்கொள்ளது தாரித்து மண்ணுளப்பாரித்து மன்னர், நூற்றுவர்-போருய்த்து வந்து புகுந்தவர் பட-பஞ்சவர்க்கு அன்று தேருய்த்த கைகளால் - தேவகி சிங்கமே சப்பாணி” என்றந்வயம்.(6)

கொடுங்கோள்” என்று, இப்படி அருளிச்செய்த வசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே.

(போருய்த்தித்யாதி₃) பின்பு ரோஷத்தாலே “வீரபே₄க்யா வஸுந்த₄ரா” (ப₄ார.உத்₃.)வன்றே? “யுத்₃த₄த்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்” என்றபடியாலே, யுத்₃த₄த்தை நடத்துவதாக க₃ர்வோத்தரராய் வந்து யுத்₃த₄பூ₄மியிலே புகுந்தவர்களாய், பாண்ட₃வர்களை அழியச்செய்து, பூ₄மிபரப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் ஸேஷியாதபடி பட்டுப்போம்படியாக. (பஞ்சவர்க்கித்யாதி₃) உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்ட₃வர்கள் ஐவர்க்கும், தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்றவன்று, “ஆயுத₄மெடுக்க வொண்ணாது” என்கையாலே ஸாரத₂யத்திலே அதி₄க்ருதனாய் ப்ரதிபக்ஷமித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து போம்படி, தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். (தேவகி சிங்கமே) தே₃வகிப்பிராட்டி வயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனே ! சப்பாணி. (6)

(ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே) என்றவிடத்தில் “ஸூச்யக்₃ரம் ந ப்ரத₃ாஸ்யாமி விநாயுத்₃தே₄ந கேஸவ” (ப₄ார.உத்₃.) என்ற வசநமநுஸந்தே₄யம்.

நூற்றுவர் போருற்றுவருகைக்கும் - க்ருஷ்ணன் கோபித்துச்சொன்ன வார்த்தை ஹேதுவென்றருளிச் செய்கிறார் (பின்பித்யாதி₃). “மண்ணுளப்பாரித்த” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (பாண்ட₃வர்களையித்யாதி₃). “க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணப₂லா: க்ருஷ்ணநாத₂ாஸ்ச பாண்ட₃வா:” (ப₄ார.த்₃ரோ.183-24) என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (உன்னையல்லதித்யாதி₃). “மன்னர்பட” என்றத்தை கடாக்கித்து “தேருய்த்த” என்றதுக்கர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார்.. (ஆயுத₄மித்யாதி₃). (6)

ஸ்வா.-ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி₃) ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் எல்லைகாண வொண்ணாதபடியாகப்பரந்து, (இட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை) தன்னை ஆஸ்ரயித்து வந்தார்க்குத் தன் பக்கலுண்டான ரத்நாதி₃களைக் கொடுத்து வற்றாமல் நின்ற ஸமுத்₃ரந்தன்னை. “படு” என்று – ஆழ்தல்; ரத்நாகரமாதல். (இரந்தித்யாதி₃) முன்பு இதுசெய்து போந்த ஓளத₃ார்யத்தைக் கணிசித்தும், “ஸமுத்₃ரம் ராக₄வோ ராஜா ஸரணம் க₃ந்துமர்ஹதி” (ரா.யு.16-31) என்கிற உபதே₃ஸத்தாலேயிறே இவர் தாம் ஸரணம்புக்கது. அது ப₂லிப்பது கு₃ணாதி₄கவிஷயத்திலேயிறே. தன்னை இரந்திட்டகைமேலே திரைகளை எறிந்து கொண்டு மோதவிட.

(கரந்தித்யாதி₃) ஸரண்யத்வத்தை மறைத்து நின்று, ஸமுத்₃ரம் ஹ்ருத₃யம் கலங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழும்படியாக, “சாபமாநய-ஸராம்ஸ்ச” (ரா.யு.21-22) என்று சரந்தொட்ட கைகளால். “கடல்” என்று – நியந்த்ருத்வேந

**பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை
இரந்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக் கலங்கச்
சரந்தொட்ட கைகால் சப்பாணி சாங்கவிற்கையனே! சப்பாணி. (7)**

வ்யா.- ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி₃) “அப்ரமேயோ மஹோத₃தி₄” என்கிறபடியே ஒருவராலும் எல்லைகாணமுடியாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்த கடலானது. “படு” என்று – ஆழம். அன்றிக்கே – ரத்நாதி₃கள் படுகிறகடலென்னுமாம். (தன்னையித்யாதி₃) “அஞ்சலிம் ப்ராங்முக₂: க்ருத்வா ப்ரதிஸிஸ்யே மஹோத₃தே₄” (ரா.யு.21-1) என்கிறபடியே – “லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்து ஸரணம் புகுந்த கையின்மேலே அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை மோத.

(கரந்தித்யாதி₃) முக₂ம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை, பீ₄தியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி கலங்க, “சாபமாநய ஸௌமித்ரே

அரு.ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி₃) (அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை) என்றது – முன்னலையைத்தள்ளுகிற பின்னலைகளானவற்றை யென்றபடி. யத்₃வா, “அலையெறிகிற” என்று முழுச்சொல்லாய், திரைக்கிளப்பத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். அதாவது – கிளம்பாநின்றள்ள வென்றபடி. (ஆழ்ந்தகடலானது) என்றதுக்கு (திரைகளானவற்றை) என்றதோடந்வயம். “மோத” என்றது அடிக்க வென்றபடி.

“கரந்து” என்றதினர்த்த₂ம் (முக₂ங்காட்டாதே மறைந்துநின்ற) என்றது. (மறைந்துநின்ற கடலை) என்றவந்தரம் “குறித்து” என்று ஸேஷம். “கலங்கச்சரம்தொட்ட” என்கிற ஸமபி₄வ்யாஹாரலப்₄யமான சீறுதலை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார்

விசேஷ்யபர்யந்தமாக அபி₄மாநியான வருணனைக் காட்டுகிறது. (சார்ங்கவில் கையனே) திருக்கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கம்திருவில்லை வாங்கின போதே சரந்தொடுகைமிகையாம்படியிறே, ஸமுத்₃ரம் கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படியாக பீ₄தியாலே கலங்கினபடி. (7)

ஸ்வா.- எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி₃) ஸ்ரீவாநர ஸமூஹத்தாலே பெரிய முழக்கத்தையுடைத்தான ஸமுத்₃ரத்தை இரண்டருகிலும் தேங்கிப் போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. குரங்குகள் வர்த்திப்பது பர்வதாக்₃ரங்களிலும்

ஸராம்ஸ்சாஸீவிஷோபமாந்” (ரா.யு.21-22) என்கிறபடியே சீறி, சரம்தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. “கடல்” என்கிற ஸப்₃தத்தாலே – அபி₄மாநியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. (சார்ங்கவிற்கையனே) அப்போது கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! என்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கின போதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். (7)

**குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே**

நெருக்கிய கைகளால் சப்பாணி நேமியங்கையனே சப்பாணி. (8)

வ்யா.- எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி₃) நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்த நிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும், பரப்பாலும் திரைக் கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கே₃ஷியாநின்ற ஸமுத்₃ரத்தை, இரண்டருகும்

(சாபமாநயேத்யாதி₃). த்₃ருஷ்டமான ஸமுத்₃ரம் முக₂ங்காட்டாதிருக்குமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கடலென்கிறவித்யாதி₃). ஸார்ங்கம் ஆப₄ரணகோடியும் ஆயுத₄கோடியு மாயிருக்கையைப் பற்றி இரண்டு தாத்பர்யம் அடைவே யருளிச்செய்கிறார் (அப்போது இத்த்யாதி₃ வாக்ய த்₃வயத்தாலே). (7)

அரு.-எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி₃) “குரைகடல்தன்னை” என்னவமைந்திருக்க, “குரக்கினத்தாலே” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன, ஸாக₂ம்ருக₃ங்களுடைய ஸ்வப₄வத்தை திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீருக்கித்யாதி₃). இத்தால் அக₄டிதக₄டநம் தோற்றுகிறதென்று கருத்து. “கடலை” என்றால்போந்திருக்க “தன்னை” என்றத்தால் ஸூசிதமான அதிஸயத்தையும், “குரை” என்ற விசேஷணத்தையும், சொல்லுவானென்னென்ன “பரந்திட்டுநின்ற படுகடல்தன்னை”(1-6-7) என்கிற பாகரத்தை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆழத்தாலுமித்யாதி₃). (கொண்டு) என்ற பர்யந்தம் “தன்னை” என்று சொன்ன அதிஸயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக ஆழத்தையும் பரப்பையும் உடைத்தாகையாலும், நீருக்கும் கே₄ஷத்துக்கும் குரங்குகள் ப₄யப்படுகையாலும் அணைகட்டுகையும் து₃ர்க்க₄டமென்று தோற்றுகைக்காக, விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. “நெருக்கி” என்றதினர்த்த₂ம் (இரண்டருகுமித்யாதி₃). நெருக்குதல் – ஒட்டுதல். “நீணீர்” ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஜூலை 2009

வர்ஷஜலபீ₄தியாலே பர்வதகு₃ஹைகளிலுமிறே. அவற்றுக்கும் ஸமுத்₃ரத்துக் கும் என்ன சேர்த்திதான். அவன் நினைத்தால் சேராததில்லையிறே. (நீணீரித்யாதி₃) “கடலை அகழாகவுடையலங்கையை இருப்பிடமாகவுடையோம்” என்கிற க₃ர்வத்தையுடையராய், பே₄காத்தருத்வநிப₃ந்த₄நமான ஸ்வாதந்தர்யாக₃நி தோன்றவர்த்திக்கிறவர்களிறே ராக்ஷஸர். அந்த அக்₃நியை விளக்குப்பிணம் போலே உருமாய்ந்து போம்படி அடுகணையாலே அவித்து, (அவர்கள் வயிற்றிலேயாம்படி) நெருக்கினானிறே. குரக்கினத்தாலே கடலை நெருக்கி அடுகணையாலே அரக்கரை நெருக்குகையாலே, அவன்ஏவுங்காலத்து “குரங்கு, அம்பு” என்கிற வாசிகண்டிலோம். அடுகணைதான், “அரக்கரவிய” என்கையாலே நெருப்புக்கு நீராய், “ஸாக₃ரம் ஸோஷயிஷ்யாமி” (ரா.யு.21-22) என்கையாலே நீருக்கு நெருப்பாயுமிருக்குமிறே. ஒருவாலி, ஒருக₂ரதூ₃ஷணாதி₃கள், ஒருமாரீசன் முதலானாரைக் கொல்லுகையாலே “அடுகணை” என்று நிரூபகமாகிற தென்னவாமம். நெருக்கியகைகளால் சப்பாணி. (நேமியங்கையனே) விரோதி₄ நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி - அழகுக்கு உடலாமித்தனையிறே. அம்-அழகு. அன்றிக்கே

தேங்கிப் போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. (நீணீரித்யாதி₃) “நீள்கடல் சூழிலங்கை” என்கிறபடியே - பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, “இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக்கொரு குறையுமில்லை” என்று செருக்கியிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்கள் முழுக்காயாக அவியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. (நேமியங்கையனே சப்பாணி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே ! சப்பாணி. விரோதி₄ நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனையிறே.(8)

அளந்திட்டதூணை யவன்தட்டவாங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார்வகலம்

பிளந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. (9)

என்றவிடத்தில் “நீர்” என்று - ஸமுத்₃ரமென்று கொண்டு ப்ரமாணபூர்வகமர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (நீள்கடலித்யாதி₃). அகழுக்குப்பரப்புவேண்டுகையாலே “நீள்” என்றத்தை “பரந்த” என்றது. “நீணீரிலங்கை” என்றத்தோடு “அரக்கர்” என்று சேர்ச்சொன்னத்தால் ப₂லிதம் (இந்தவித்யாதி₃). (முழுக்காயாக அவியும்) என்றது - காய்காயாம்படி அவிஞ்சுபோகை. “அடு” என்றதினர்த்த₂ம் (ப்ரதிபக்ஷத்த்யாதி₃). கணையென்றதினர்த்த₂ம் (அம்புகளாலே) என்றது. “நெருக்கிய” என்றத்தால் ப₂லிதார்த்த₂ம் (நெருங்கப்பொருத) என்றது. (8)

“கருதுமிடம் பொரும்போதைக்கு, நேமி, அம்பு, குரங்கு என்றொரு வாசியில்லைபோலேகாணும். (8)

ஸ்வா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்திட்டவித்யாதி₃) அவன் நாளுக்குப் பொருந்தின பரிமாணமாகவும், புரையடங்கவும் அளந்திட்டகல்தூணை, “தன்னையொழிய தே₃வதாஸத்₃ப₄வம்நாஸ்தி” என்றிருக்கிற அவன் தட்ட. (ஆங்கித்யாதி₃) அவன் தட்டினவிடத்தே வளருகிற. (சிங்கவுருவாய்) ஊர்த்த₄வ நரஸிம்ஹமாக வளர்ந்திட்டு. ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ரன் “நாராயண! வாராய்” என்றானிறே. வ்யாப்தியிலும் விஸேஷ்யபர்யந்தமான அஸ்தித்வமுண்டா யிருக்கசெய்தேயும் அது பாராமல் “மணிவண்ண நாகணையாய்” (சிறிய திருமடல் 50) என்றவோபாதி₃யிறே இவர் நாராயணவென்றதும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வவிகல்பம் தோன்றுகையாலே “எங்குமுளன்” (திருவாய்.2-8-6) என்று வ்யாப்தியைக் கணிசித்து அதுக்கொரு

வ்யா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி₃) “முன்பே நரஸிம்ஹத்தை வைத்து நட்தூண்” என்ன வொண்ணாதபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்தூணை. (அவன் தட்ட) வேறேசிலர் தட்டில், கையிலே அடக்கிக்கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்னவொண்ணாதபடி அவன்தானே, “எங்குமுளன்” (திருவாய். 2-8-4) என்று ப்ரஹ்லாத₃ன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொருமல், “பிள்ளையைச் சீறிவெகுண்டு தூண்புடைப்ப” (பெரிய.திரு.2-3-8) என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிஸயத்தாலே, “ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை” என்று அழன்று அடிக்க. (ஆங்கே) அடித்த விடமொழிய ஸ்த₂லாந்தரத் திலே தோன்றினும் “இவன்இங்கில்லை” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று,

அரு.-ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி₃) தூணையென்னவமைந்திருக்க “அளந்திட்ட தூணை” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ப₄வம் (முன்பேயித்யாதி₃). மேல் “அவன் என்றத்தை இங்கும்கூட்டிக்கொள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தானே) என்று. (தான்) ஜ்யோதிஸ்சாஸ்த்ரஜ்ஞானமாய், சில்பசாஸ்த்ரஜ்ஞானமானதானே. (பொருந்தப்பார்த்து) என்றது - சந்த்₃ரதாராபலமுண்டாகப்பார்த்தென்றபடி. “அளந்திட்ட” என்றது - தேரைத்தப்பளை முதலானவையில்லாமல் உள்ளும்புறம்புமாராய்ந்திட்ட வென்றபடி. “ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவத₄ாரணம்” (?) என்கிறந்யாயத்தையுட்கொண்டு அவனேதட்ட என்றத்த₂மாக்கிய அவத₄ாரணதாபர்யமருளிச்செய்கிறார் (வெறேயித்யாதி₃). (கையிலே) என்றவநந்தரம் “நரஸிம்ஹத்தை” என்று ஸேஷம். (அவன்றானே) என்றதுக்கு (அழன்றடிக்க) என்றத்தோடந்வயம். தட்டுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (எங்குமுளனித்யாதி₃). (ஆனால்) என்றது - எங்குமுளனாலென்றபடி. (ஆனால்) என்றவநந்தரம் “இங்குமுண்டாகவேணுமே” என்று ஸேஷம். (அழன்று) எரிஞ்சுகொண்டு. வளருகைக்கு அவத₄ைய யருளிச்செய்யுமிடத்தில் வத்த₄யான ஹிரண்யனை அவத₄யாக வருளிச்செய்கிறார் ஸ்ரீஸைஸேஸ₃யாபாத்ரம்-ஜூலை 2009

ஹேதுவேண்டுகையாலே “கண்ணன்” என்ற ப₄க₃வதனைக் காய்ந்த பொருமை யாலேயிறே, முன்பு தன்னளவில் நாஸ்திக்யத்தாலே அவன் பண்ணின ப்ராதிசூல்யமெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தவன், இப்போது அவன் புடைத்த அவ்விடந்தன்னிலே அப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிற்றும். இத்தால் “அங்கு” என்கையாலே தே₃ஸாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும், “அப்பொழுது” என்கையாலே காலாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், “அவன்வீய” என்கையாலே தே₃ஹாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும் தோற்றினாப்போலே, “அவன்தட்டஆங்கே” என்றபோதே அவையெல்லாம் தோற்றித்திறே. தி₃வ்யாயுத₄ங்கனையும் நிறுத்தித் தோன்றின ப்ரகாஸத்தாலேயிறே “வாளுகிர்” என்கிறது.

(உளந்தொட்டு) அவனுடைய ஹ்ருத₃ய பரீக்ஷசெய்து. இவன் நலிவு ப்ரஹ்லாத₃னுக்குத் தட்டாமையாலே செருக்குவாடி அநுகூலிக்கவுமாம். “இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலி பண்ணாய்” என்று அவன் உபதே₃ஸிக்கையாலே கீழ்நானாய அபராத₄த்தை நினைத்து அநுதபித்து அநுகூலிக்கவுமாம்.

அத்துணில் அவன் அடித்தவிடந்தன்னிலே. (வளர்ந்திட்டு) “பரியவிரணியன்” (பெரிய.திரு.6-4-4) என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனானவன் கீழ்ப்படும் படியாகத்தான் வளர்ந்து. (வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய்) அஸ்த்ர ஸஸ்த்ரங்களில் ஒன்றிலும் படக்கடவனல்லனாகவும், தே₃வாதி₃ சதுர்வித₄ ஜாதியிலுள்ளவற்றின் ஒன்றில் கையில் அகப்படக்கடவனல்லனாகவும், ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோத₄ம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்கனையுடைய நரலிம்ஹ்ருபியாய்.

(உளம்தொட்டு) “எங்குமுள்ளன்” என்று ப்ரஹ்லாத₃ன் சொன்னபடியே, தான் “இல்லை” என்று சொன்ன ஸ்த₂லந்தன்னிலே “உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுகையாலும், தான் கொண்டவரத்தில் ஒன்றிலும் அகப்படாத வடிவைக் கொண்டு தோற்றுகையாலும் “சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலறத் தெழித்தான்” (4-9-8) என்கிறபடியே ஓரொன்றே து₃ஸ்ஸஹமாம்படி பண்ணின பீடாவிஸேஷங்களாலும், பீ₄தியாலே நெஞ்சினகி அநுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருத₃ய பரீக்ஷபண்ணி.

(பரியவித்யாதி₃). வாளுகிர் சிங்கவுருவாகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (அஸ்த்ரேத்யாதி₃). “வான்” என்றதினர்த்த₂ம் (ஒளியையுடைத்தான) என்றது.

“உளம்” ஹ்ருத₃யம், “தொட்டு” பரீக்ஷபண்ணியென்று ஸப்₃த₃ார்த்த₂மாய் கீழோடே ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தால்வந்த அர்த்த₂ங்களை, பீ₄தியாலே அநுகூலிக்கக்கூடு ஹேதுக்களாக்கி, அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (எங்குமித்யாதி₃). “அபி₄ஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொருமல் வாயலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து ப்ரஹ்லாத₃னுடைய விரோதி₄போகப் பெற்றோம், என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப்பரவம் செய்தவன்” என்று சிரம்பற்றி யித்யாதி₃ பாசுரத்துக்கர்த்த₂ம்.

ஆறும்பாட்டு

இன்றுதொட்டு மெழுமையு மெம்பிரான்
நின்றுதன் புகழேத்த வருளிநான்
குன்றமாடத்திருக் குருகூர்நம்பி
என்றுமென்னையிகழ்விலன் காண்மினே.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ.- ஆறும்பாட்டு. (இன்றுதொட்டுமியாதி₃) நீர் க்ருதக்ருத்யரானபடி எங்ஙனையென்னில்; “வீவில்காலமிசைமாலகளேத்தி மேவப்பெற்றேன்” (திருவாய்.4-5-3) என்கிறபடியே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஆழ்வார் தம்மையே ஏத்தும்படி பண்ணினாரென்கிறார்.

வ்யா.- (இன்றுதொட்டும்) ப₄க₃வத்₃விஷயத்திற்காட்டில் தத்ஸம்ப₃ந்தி₄ யான ஆழ்வார் உத்₃தே₃ய்₃யரென்று ருசிபிறந்த இன்று தொடங்கி, (எழுமையுமெம்பிரான்) காலவிச்சே₂த₃மின்றிக்கே எனக்கு உபகாரகரான ஆழ்வார். போனகாலமும் எனக்கு ருச்யப₄ாவத்தாலே இழந்தேனித்தனை. (நின்று) ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி₄யாகிலிறே க₃மநப்ரஸங்க₃முள்ளது. எல்லை நிலத்திலே புக்கார் நிலநிற்குமித்தனையிறே. “மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்” (திருவாய்.3-9-9) என்று ஆழ்வாருக்கு வ்யாவர்த்ய விஷயம் மநுஷ்யரிநே. இவர்க்கு வ்யாவர்த்யம் எம்பெருமானாபடி.

(குன்றமாடத் திருக்குருகூர்நம்பி) பர்வதங்கள் போலேயிருந்துள்ள மாடங்களையுடைய திருக்குருகூரில் நிரபேகூரான ஆழ்வார்; ஆழ்வார்பூர்த்தி எல்லை காணவொண்ணாதாப்போலே மாடங்களினுயர்த்தி எல்லை காணவொண்ணாதபடி. (என்றுமென்னையித்யாதி₃) தாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறார். ஆழ்வார் ஸந்நிதி₄போலே காணும் இவரைப் பேசுவிக்கிறது. உங்களைப்போலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலன்றி நான் ஆழ்வார்கவியானபடி காணமாட்டிகோளோ?

ஆறும்பாட்டின் நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளைஈடு

அவ.- (இன்றுதொட்டுமித்யாதி₃) ஆழ்வார் இப்போது இங்ஙனே விஷயீகரித்தாராகிலும் நீர் தாம் அநாதீ₃காலம் புறம்பே அந்யபரராய்ப் போந்தேனென்றீர்; இன்னமும் அப்படிப்புறம்பே போகிலோவென்ன; அங்ஙனே போகலாம்படியோ ஆழ்வாரருளியிருப்பதென்கிறார்.

வ்யா.- (இன்றுதொட்டும்) மேலொருநாளிலே ப₂லிப்பதாக விட்டு வைக்கிறாரோ? விஷயீகரித்த இன்று தொடங்கி. (எழுமையும்) ஏழுஜந்மமென்கிறது உபலக்ஷணம்; மேலுள்ள காலமெல்லாமென்றபடி. (எம்பிரான்) “பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்” (திருவாய்.1-7-6) என்று ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே ஆழ்வார் சொல்லுமத்தை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அவர்விஷயத்திலே சொல்லுகிறார்.

(நின்றுதன் புகழேத்தவருளினை) உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப₄க₃வல்லாப₄த்தளவும் இவரைப்பற்றி நின்று, பின்னை அதுகிட்டினவாறே அதிலே தோள்மாறும்படியன்றியே, தம்முடைய அநுப₄வத்துக்குள்ளே ப₄க₃வத்₃நுப₄வமாம்படியன்றே ஆழ்வார் எனக்கருளிற்று. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்த ப₄க₃வத்₃விஷயத்தையொழியப் புறம்பே போராகிலிறே இவர் தம்மை ஏத்திரான்றிக்கே ஒழிவது.

(குன்றமாடத் திருக்குருகூர்நம்பி) ஆழ்வார்தம்மையுமேத்தி இன்னமுமொரு விஷயத்தை ஏத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது? (குன்றமாடத் திருக்குருகூர்) “குன்றம்போல் மணிமாடநீடு திருக்குருகூர்” (திருவாய்.4-10-1) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யுமதுவே இவர் நெஞ்சில் வாஸிதமாயிருப்பது; அது தன்னையே சொல்லுமத்தனையிறே. (என்றுமென்னை இகழ்விலன் காண்மினே) யாவத₃ாத்மப₄ாவி புறம்பொன்றில் போகாதபடியன்றே என்னை விஷயீகரித்தது. என் தண்மைபாராதே என்னை விஷயீகரித்தவர் நான் புறம்பேபோவேனென்றால் போகலாம்படி என்வஸம் என்னைக்காட்டித்தருவரோ?

ஆறும்பாட்டின் நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.- ஆரூம்பாட்டில், ஆழ்வார் இப்போது இங்கே விஷயீகரித்தாலும் நீர்தாம் அநாதிகாலம் வாஸநைபண்ணிப்போந்த விஷயமாகையாலே அது மறுவலிடிலோவென்ன, அங்ஙன் மறுவலிடும்படியாயோ ஆழ்வார் ப்ரஸாதும் என்பக்கலிருப்பதென்கிறார். “ஸூசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோக்யுப்ரஷ்டோ஽பி₄ ஜாயதே” (கீதை 6-41) என்றும், “ஸமாதி₄ப₄ங்க₃ஸ்தஸ்யாஸீத்” (வி.பு.2-13-29) என்றும் ப்ரம்ஸம் ப்ரஸங்கி₃க்கும் ப₄க₃வத்க்ருபையளவிலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார் க்ருபையை?

வ்யா.- (இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்த இன்று முதலாக; ப₄க₃வத் ஸமாஸ்யணத்திற் போலே ஆஸ்ரயிப்பதொரு காலமும் ப₂லிப்பதொரு காலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது? விஷயீகரித்தவின்று தொடங்கி அநுப₄வகாலமாயன்றோ விருப்பது. (எழுமையும்) ஏழுஜந்ம மென்று உபலக்ஷணம். மேலுள்ள காலமெல்லாம் என்றபடி. (எம்பிரான்) “பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்” (திருவாய்.1-7-6) என்று ப₄க₃வத்₃விஷயத் திலே ஆழ்வார் பேசும்படியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார்விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என் ஸ்வாமி.

(நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப₄க₃வல்லாப₄த்தள

அரு.- ஆரூம்பாட்டு. “என்று மென்னையிகழ்விலன் காண்மின்” என்றதைக் கடாஷித்து ஸ்வாநுப₄வக₃ர்ப்ப₄பரோபதே₃ஸமாதல், பரோபதே₃ஸக₃ர்ப்ப₄ ஸ்வாநுப₄வமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்காபரிஹாரமுகே₂ந அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி₃). சதிர்த்தேனின்றேயென்று நீர் ஸந்தோஷித்திருந்தீர். இது நிலைநிற்கப்புகுகிறதோ? விஷயாந்தரங்களை அநாதியாக அநுப₄வித்தவாஸநையாலே நீர் தாம் திரும்பினாலோவென்று சங்காஹ்ருத₃யம். ப₄க₃வத்ப்ரஸாதும் போலே ஆழ்வார்ப்ரஸாதும் மத்₄யே நமுவினாலோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸூசீநாமித்யாதி₃). இவ்வர்த்த₂த்துக்குப் பூர்வார்த்த₄த்திலே நோக்காய், ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலும் நான் போகாதே யாவதாத்மப₄வி தம்மை ஏத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாக அருளின ஆழ்வாருடைய க்ருபையை, ப₄க்திநிஷ்டரை யோக்யுப₄ங்காதி₃களை யிட்டுக் கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோ என்று கருத்து.

ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்திலும் அதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய ப்ராஸாத₃த்துக்கு ஏழுஜந்மம் தன்புகழேத்தப்பண்ணினால் என்னலேத்தவாகாமையாலே அநந்தகாலத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜந்மமென்றித்யாதி₃).

அருளினபின்பன்றோ எம்பிரானென்று உபகாராநுஸந்த₄நம் பண்ண ப்ராப்தம். முன்னே தானே எம்பிரானென்பானென்னென்கிற சங்கையை உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தால் சொன்னாரென்று ஸத்₃ருஷ்டாந்த₃கமாகப் பரிஹரிக்கிறார் (பிரானித்யாதி₃). கீழ் வாக்யவிவரணம் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே யித்யாதி₃)

வும் ஆழ்வாரை அநுப₄வித்து, பின்பு அதுகிட்டினவாறே அதிலே தோள்மாறும் படியன்றிக்கேயிருக்கை. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அநுப₄வத்துக் குள்ளே ப₄க₃வத₃நுப₄வமாம்படியாயன்றே ஆழ்வாருடைய பெருமையிருப்பது. (அருளிஞன்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணினார். “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று ஆழ்வார் ப₄க₃வத₃விஷயத்திற்சொன்ன வார்த்தையை ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரே இவர்.

(குன்றமாடத் திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி இன்னுமொரு விஷயத்தையுமேத்த வேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. “குன்றம்போல் மணிமாடநீடு திருக்குருகூர்” (திருவாய்.4-10-1) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யுமதினே இவர் நெஞ்சிலே வாஸிதமாயிருப்பது; அதைச் சொல்லுகிறார்.

(என்றுமென்னை யிகழ்விலன்) [என்றுமிகழ்விலன், என்னையிகழ்விலன்], யாவதாத்மப₄ாவி புறம்பே ஒருவிஷயத்திலே போகவிட்டுக்கொடார். என் தண்மை பாராதே விஷயீகரித்தவர் என்னை விஷயாந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ? தம்திருவடிகளையொழியப் புறம்பு புகலற்றிருக்கிற வென்னை, புறம்பே போகவென்றாலும் போகலாம்படி என்கையிலே என்னைக் காட்டித்தருவரோ? (காண்மினே) இது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார் பெருமை நான் சொல்லக்கேட்கை மிகையன்றே?

ஆரும்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

தன்புகழென்பானென்? அவன் புகழென்னவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி₃). அநவரத₃ப₄க₃வத₃நுப₄வபரரான ஆழ்வாரைத் தாமநுப₄விக்கும் போது அந்த ப₄க₃வத₃நுப₄வம் இதிலே லபி₄க்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

ஹேதுவைச் சொல்லாமையாலே ப₂லிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி₃). என்னையருளிஞனென்னுதே கேவலம் அருளிஞனென்கையாலே, ஆழ்வார் எனக்கருளிஞனென்னுதவோ பாதி யருளிச்செய்தாரென்கிறார் (மயர்வறவித்யாதி₃) அருளுக்கு முன்பு தம்மையுளராக நினைத்திராரென்று கருத்து.

நின்று தன் புகழேத்துகைக்கு ஹேதுவாக நம்பிபத₃தாத்பர்யம் (தம்மையுமித்யாதி₃). ப்ரகாராந்தரேண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (குன்றம்போலித்யாதி₃).

என்று மென்றதையும், என்னையென்றதையும் ஸமமாக க்ரியையிலே அந்வயம் காட்டி க்ரமேண விவரிக்கிறார் (என்று மித்யாதி₃ வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). என்னையென்றதுக் கர்த்த₂ாந்தரம் (தம்திருவடிகளித்யாதி₃). “குன்றமாடத்திருக்குருகூர் நம்பியானவெம்பிரான்—இன்று தொட்டுமெழுமையும் நின்று தன்புகழேத்த அருளிஞனென்கையாலே, என்று மென்னை யிகழ்விலன் காண்மின்” என்றந்வயம்.

ஆரும்பாட்டின் அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ.- ஆரூம்பாட்டு. (இன்றுதொட்டுமித்யாதி₃) கீழிரண்டு பாட்டாலே தம்முடைய தே₃ாஷாதிஸயத்தையும், அத்தே₃ாஷமே பற்றாசாகத்தம்மை ஆழ்வார் அங்கீகரித்தபடியையும், ஆழ்வாரங்கீகரித்த அநந்தரம் அத்தே₃ாஷங்களைத் தாம் வென்றபடியையும், அவை போகையாலே ஆழ்வார் திருவடிகளில் தமக்குண்டான ஆதரத்தையும் சொன்னார்.

இத்தைக்கேட்டவர்கள் இப்போது உம்முடைய குற்றம் கழிந்ததே யாகிலும் உமக்கு ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே பின்னையும் மறுவலிடாதோ? அதுக்குப் பரிஹாரமாக நீர்கண்டுவைத்ததென்னென்ன; கீழுள்ளதே₃ாஷமும் நான் ஸாத₄நாநுஷ்ட₂நம் பண்ணிப்போக்கினேனோ? ஆழ்வாரங்கீகாரத்தாலே போய்த்தாகில் அவ்வங்கீகாரம் மாறினாலன்றோ அதுமேலிருவது. ஆழ்வார் எந்தே₃ாஷம் கண்டு ஒருகாலும் இகழார். இதுகாணமாட்டிகோளோவென்று இப்பாட்டாலே உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில்- ஆழ்வார்திருவடிகளிலுண்டான தம்முடைய ஜ்ஞாநப₄க்திகளைச் சொன்னார். இதில் அவர் பக்கல் தமக்குப் பிறந்த வ்யவஸாயம் சொல்லுகிறார். தாம் அங்கீகரித்தவின்று முதல் யாவதாதம்ப₄ாவி யாகத் தம்முடைய, கு₃ணகீர்த்தநம் பண்ணிப்போரும்படி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணின ஆழ்வார் குற்றங்கண்டு கைவிடப்புகுகிறோவென்று இகழாமைக்கு அடி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டின் முற்கூற்றிலே.

வ்யா.-(இன்றுதொட்டும்) எந்தே₃ாஷமே பச்சையாகக்கைக்கொண்ட வின்றுதொட்டும். (எழுமையும்) மேலுள்ளகாலங்களிலும். (இன்றுதொட்டு மெழுமையும்) இப்போதையங்கீகாரம் யாதொருபடி இருக்கிறது, இதன் கீழாய்த்து மேலுள்ள காலமடைய அவரென்னை விடாதபடியென்று தாத்தபர்யம். இவருடைய நியமமிருக்கிறபடி, ஒரு தே₃ாஷவிஸேஷத்திலே

அரு.ஆரூம்பாட்டு. (இன்றுதொட்டுமித்யாதி₃). முந்துறப்பாட்டுக்கெல்லாம் ஸமவாயமாகத் தாத்தபர்யமருளிச்செய்து, திரியட்டும் பூர்வார்த்த₄ மாத்ரத்துக்கு பிரித்துத் தாத்தபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தாமங்கீகரித்தவின்றுமுதலென்றுதொடங்கி).

எழுமையுமென்று மேலுள்ளகாலமெல்லாம் விடாரென்றால் போராதோ? இன்று தொட்டுமென்று விஸேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இப்போதையங்கீகாரம் யாதொருபடியிருக்கிறதென்று தொடங்கி). இதற்குத்தாத்தபர்யம் “புன்மையாகக் கருதுவராதலில், அன்னையாயத்தனய” என்று தே₃ாஷமேபச்சையாக இப்போது அங்கீகரிக்கையாலே மேலுள்ள காலமும் தே₃ாஷமே பச்சையாகக் கொண்டுவிடாரென்றபடி. (இதன்கீழென்றது) இந்தக்காலம் போலையென்றபடி; எழுமையுமென்று மேலுள்ள காலமெல்லாமென்னலாமோ? இங்கிருக்கும் நாள் ஆசார்யன் உத்₃தே₃ஸ்யனெழிய பரமபத்₃த்திலே போனால் ஈஸ்வரனன்றோ உத்₃தே₃ஸ்யனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய நியமமிருக்கிறபடியென்று). இந்த வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஒரு

போனாலும் ஆழ்வார்கீழே ஒதுங்குமவராய்த்து இவர்; மாதுலகுலத்துக் குப்போன ஸ்ரீபுரதாழ்வானைப் பின்சென்ற ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வானைப்போலே இவரும் நித்யஸத்ருக்₄நரிநே; திருக்குருகூர்நம்பின்கன்பனாகையாலே ப்ரீதிபுரஸ்க்ருதத்வமுமுண்டாய்த்து.

(எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவர்; ஸ்வாமியானவன் ஸ்வத்தைக் குற்றம்கண்டு இகழுமோ? “எம்பிரானை எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை” என்று ஆழ்வார் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைச் சொல்லக்கேட்டுப் போந்த வாஸநையாலே தாமும் எம்பிரானென்கிறார்.

“இன்றுதொட்டும் எழுமையும் எனக்கு எம்பிரான்” என்று கீழோடே கூட்டவுமாம். ஒருகால் ப₄க₃வத்₃ஸ்வம்மாய், ஒருகால் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வம்மாயிராதே, ஸர்வகாலமும் ஆழ்வாருக்கு ஸ்வம் என்று தம்மை நினைத்திருக்கிறாராய்த்து. (எம்பிரான்) எனக்கு உபகாரகரானவர். என்னுடைய குன்றனைய குற்றத்தையே கு₃ணமாகக்கொண்டு நான் அத₄:பதியாமல் நோக்கினவர்; என்னுடைய அஹங்காரார்த்த₂ காமங்களில் நசையறுத்து ஆத்மஜ்ஞாநாதிகளை உபகரித்தவளவன்றிக்கே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் காட்டிக் கொடாதே தாமே கைக்கொண்ட மஹோபகாரகர்.

மேல் அந்தவுபகாரந்தனை உபபாதி₃க்கிறார் (நின்று தன் புகழேத்த வருளி₃னன்) தம்முடைய ஸத்₃குண ஸம்ஸ்துதியைப்பண்ணும்படி அருளைப் பண்ணினார். (தன்புகழேத்தவருளி₃னன்) “தென்குருகூர்நம்பியென்றக்

தே₃ஸவிஸேஷத்திலே யென்று தொடங்கி). ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான் ப்ரீதிபுரஸ்க்ருதராயன்றே போனார். இவருக்கும் ப்ரீதியுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருக்குருகூர் நம்பிக்கென்று தொடங்கி).

“இன்றுதொட்டுமெழுமையும் நின்றுதன் புகழேத்தவருளி₃னன்” என்று மேலே கூட்டி, ஸ்வாமியானவன் ஸ்வத்தைக் குற்றங்கண்டு – இகழுமோ? ஆகையாலே ஸர்வகாலமும் தன்புகழேத்த அருளி₃னனெறருளிச்செய்தார். கீழ், அன்றிக்கே, “இன்று தொட்டுமெழுமையும் எனக்கெம்பிரான்” என்று கீழே கூட்டித் தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருகால் ப₄க₃வத்₃ஸ்வம்மாயென்று தொடங்கி). எம்பிரானென்றதுக்கு இரண்டுபொருள்; அதாவது ஸ்வாமித்வமாதல், உபகாரகத்வமாதல். அதில்கீழ் ஸ்வாமித்வமருளிச்செய்தார்; உபகாரகத்வமருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய குன்றனைய குற்றத்தையென்று தொடங்கி). (குன்றனைய குற்றமென்கிறது) – புன்மையாகக்கருதுவரென்றதைப்பற்ற. இந்த வாக்யத்தால், “நன்மையால்மிக்க” என்கிறபாட்டில் செய்தவுபகாரத்தையநுஸந்தி₄த்தார். “நம்பினேன் பிறர்” என்கிறபாட்டில் செய்தவுபகாரத்தையும், நின்று தன்புகழேத்த வருளி₃னென்று இந்தப்பாட்டில் செய்தவுபகாரத்தையமருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய அஹங்காரார்த்த₂ காமங்களென்று தொடங்கி).

ஏத்தும்படி அருளின ப்ரகாரந்தானேதென்ன அருளிச்செய்கிறார்

காலண்ணிக்கும்” என்று துவக்கி “முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன் பயே” என்றதிருதியாகத் தம்முடைய புகழை ஏத்தும்படியருளிஞர்.

(ஏத்த) “நற்பூவைப்பூவீன்ற வண்ணன் புகழ்- இயற்றுவாய்” (பெரிய.திருவ.1) என்று தொடங்கி “மொய்கழலே ஏத்தமுயல்” (பெரிய.திருவ.87) என்று ஆழ்வார் தம்மைப்போலே ஏத்த உத்யோகித்து விட்டவளவன்றிக்கே பத்தும் பத்தாக ஏத்தும்படியருளிஞர்.

(தன்புகழேத்த) ஆழ்வார் ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களையே புகழும்படித் திருத்தினாரேயாகிலும் இவர்தும்முடைய பரீதியாலே தன்புகழேத்தவென்கிறார். (தன்புகழேத்த) ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்கள்போலே குற்றம் காண்கையும், கண்டதுக்குத் தக்க த₃ண்ட₃ம் பண்ணுகையுமாயோ ஆழ்வார் கு₃ணங்களிருப்பது? “அன்னையாயத்தனயென்னையாண்டிரும் தன்மையான்” என்கிறபடியே வாத்தலயோத்தரமாயன்றே இருப்பது. ஆழ்வாருடைய நிகரில் புகழ் இதிறே.

(தன்புகழேத்தவருளிஞன்) இவருடையபுருஷார்த்த₂ஸாத₄நங்களிருக்கிறபடி. இவ்வாசிக கைங்கர்யத்துக்கு ஸாத₄நம் ஆழ்வார்க்ருபை யென்றறுதியிருக்கிறார். “நீயும்நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவா வென்றெனக்கருளி” (திருவாய்.1-4-1) என்று க₄டகாங்கீகாரத்துக்கும் கருணையே வேணுமென்று ஆழ்வார்பாடே அறிந்து வைப்பரே. ஏத்தாமிடத்தில் (நின்றுதன்புகழேத்த வருளிஞன்) ஆழ்வாருடைய கு₃ணங்களைப்புகழ்கையே புருஷார்த்த₂ம். அது ஸித்₃தி₄ப்பதும் அவருடையவருளாலேயென்று அத்₄யவஸிதனய் ஏத்தும் படியுமருளிஞர். புருஷார்த்த₂பூ₄தருமாய் ஸாத₄நபூ₄தருமானவர்களிறே

(தென்குருகூர்நம்பியென்றக்காலென்று தொடங்கி). (துவக்கி) என்றது - தொடங்கியென்றபடி.

ஆழ்வார் “திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கிய” என்கிறபடியே ஈஸ்வரனையேத்துகைக்கன்றே திருத்தினது; இங்ஙனையிருக்க இவர் ஆழ்வார்கு₃ணங்களையேத்துகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களையென்று தொடங்கி). அன்னையாயென்று மாத்ருத்வஸம்ப₃ந்த₄ம் முந்துற அருளிச்செய்கையாலே வாத்தலயம்; தன்புகழேத்த வென்றது - ஸாத்₄யம்; அருளிஞனென்றது - ஸாத₄நம். கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (இவ்வாசிககைங்கர்யத்துக்கென்று தொடங்கி). ஆழ்வாருடைய க்ருபையே உத்தாரகமென்று இவரறிந்தபடி யென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீயும் நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாயென்று தொடங்கி). நின்றென்றதுக்கு - இரண்டுபொருள்; அதாவது - அத்₄யவஸிதனய் நின்றென்னுதல்; மநச்சைதி₂ல்யம் வாராமல் நின்றேத்தவருளிஞனென்னுதல்;

அத்₄யவஸிக்கை சைதந்யகார்யமன்றே? இவரேத்தும்படியருளிஞரென்பானென்? ஏத்தும்படியுமருளிஞனென்று ஸமுச்சயிக்க வேண்டுவானென் நென்னவருளிச்செய்கிறார் (புருஷார்த்த₂பூ₄தருமாயென்று தொடங்கி). அன்றிக்கே ஆழ்வாருடைய கு₃ணநுஸந்த₄ந

அத்₄யவஸாயப்ரத₃ரும். (நின்றுதன் புகழேத்த) அவருடைய கு₃ணுஸந்த₄நத்திலே மநச்சைதி₂ல்யம் பிறக்கையாலே “முநே வக்ஷயாம்யஹம் பு₃த்₃த்₄வா” (ரா.ப₃ா.1-7) என்கிறபடியே நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்துநின்று ஏத்தவென்றுமாம்.

(குன்றமாடமியாதி₃) பர்வதஸிக₂ரங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தாப் போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருநக₃ரியிலே வர்த்திக்கிற பூர்ணரானவாழ்வார். கீழிற்பாட்டில் செம்பொன்மாடமென்று - மாடங்களினுடைய அலங்காரத்தைச்சொன்னார். இதில் மாடங்கள் வெறும் புறத்திலே ஆகர்ஷகமாய் ஸர்வத₄துஸமலங்க்ருதமாய் ஸம்ஸாரபீ₄தர்க்கு அண்டை கொள்ளலாம்படியிருக்குமென்கிறார். (நம்பி) யாவத₃ாத்மப₄ாவி தம்முடைய புகழை ஏத்தாநின்றாலும் வரையிடாத கு₃ணபூர்த்தியையுடையவர்.

(என்றுமென்னையிகழ்விலன்) எனக்கு தே₃ாஷம் மேலிட்ட போதோடு கு₃ணம்மேலிட்டபோதோடு வாசியற என்னையநாத₃ரிக்கிறிலர். (நம்பி) என்னையென்று மிகழ்விலன்) அவர் என்னையநாத₃ரிப்பராகில் அவருடைய பூர்த்திநிறம் பெறும்படியென்? (குன்றமியாதி₃) அம்மாடங்களுக்குச் சலநமுண்டானாலும் ஆழ்வார்திருவுள்ளம் என்னளவில் சலியாது.

(காண்மினே) இவ்வர்த்த₂ம் உங்களுக்கேறக்காணமாட்டிகோளோ? (காண்மினே) ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களையாராய்கிற நீங்கள் அத்தைவிட்டு ஆழ்வார் கு₃ணங்களை நெஞ்சாலே காணமாட்டிகோளோ? (காண்மினே) “ப்ராரப்₃த₄முத் தமகு₃ண ந பரித்யஜந்தி” (நீதிஸதகம் 72) என்றும் “பாணனார் திண்ணம்” (பெரிய.திரு.8-2-2) என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே பார்த்துக் கொள்ளமாட்டிகோளோ?

ஆரும்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ப்ரீதியாலே நெஞ்சு உடைகுலைப்படாதே ஒருங்கப்பிடித்து நின்று ஏத்தவருளினு னென்னுதல். (பு₃த்₃த்₄வா) என்றது - ஸர்வஜ்ஞரான நாரத₃ர் இப்போது விசாரித்துச் சொல்லவேண்டுவதில்லையே; ஆயிருக்கச்செய்தேயும் வால்மீகிப₄க₃வாந் ப₄க₃வத்₃ கு₃ணங்களை ஸ்மரிப்பிக்க, அதனாலே வித்₃த₄ராய்க்கலங்கி விசாரித்துச் சொல்லுகிறே னென்கிறுரென்றபடி. (பு₃த்₃த்₄வா) விசாரித்து.

குன்றமென்கையாலே ஆகர்ஷகமுமாய் ஸர்வத₄துஸமலங்க்ருதமாய் ஸம்ஸாரபீ₄தர்க்கு அண்டைகொள்ளலாம்படி யிருக்கையென்றபடி. (வரையிடாத) என்றது - அளவிடவொண்ணாதபடி வென்றபடி.

(உங்களுக்கேற) என்றது - உங்கள் பு₃த்₃தி₄யிலேயேறவென்றபடி. இவ்வார்த்த₂ம் உங்களுக்கேற வென்ற கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களையாராய்கிற வென்று தொடங்கி). (காண்மினே) இது ப்ரதயக்ஷமன்றேவென்னுதல், ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களை யாராய்கையை விட்டுக் காணுங்கோளென்னுதல். ப்ரமாணமுக₂த் தாலே காணுங்கோளென்னுதல். (பாணனார்) ஸர்வநிர்வாஹகர். (திண்ணம்) ஆஸ்ரித ரக்ஷணத₃ார்ட்யம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாந அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.